

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

C - 449

Dijous, 29 d'abril de 1999

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. ROSA BRUGUERA I BELLMUNT

Sessió núm. 8, segona i darrera reunió

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1998 (tram. 360-00004/05)
(continuació) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 8.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix la Sra. Bruguera i Bellmunt, acompanyada del secretari en funcions, Sr. Ridao i Martín. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Escudé i Pladellorens, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Mutjé i Pujol i Sra. Neras i Plaja, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Geli i Fàbrega, pel G. Socialista; Sra. Montserrat Culleré i Sra. Nadal i Aymerich, pel G. P. Popular, i Sr. Bosch i Garcia, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà; de l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants, Sr. Jordi Cots i Moner; de la secretària general, Sra. Elisabeth Abella i Roca, i del cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font.

La presidenta

Bon dia a tothom.

Donem la benvinguda, com vam fer ahir, al senyor Síndic; als seus adjunts, el senyor Bartlett i el senyor Cots; a la secretària general, la senyora Elisabeth Abella; al senyor... —de moment no el veig..., no ha vingut (*veus de fons*)—; als assessors senyor Manuel Sanz i Bazán i senyor Joaquim Soler, i a les assessores senyora Neus París i senyora Alexandra Solà. Tots ells, benvinguts.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1998 (tram. 360-00004/05) (continuació)

I ara passarem a la resposta del senyor síndic, que serà una resposta global, i aleshores, després d'aquesta resposta, donarem pas a les preguntes o a les repreguntes que vulguin formular els grups parlamentaris.

El senyor síndic té la paraula.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Gràcies, il·lustre senyora presidenta. Il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, vaig a intentar donar resposta a les qüestions que en la reunió d'ahir em van plantejar. Seguiré l'ordre expositiu de l'Informe, ordre que coneixen prou i que comença a administració general i finalitza amb justícia. Després comentaré els aspectes d'estructura de l'Informe i d'organització de la institució.

Administració general. Se m'han demanat dos aclariments en relació amb el dret de participació. En el primer d'ells, el senyor Ridao es preguntava per què s'havia centrat, el nostre comentari en aquesta qüestió, en l'àmbit de l'Administració local. La resposta és, en principi, simple, no hi ha una intencionalitat determinada: les queixes que s'han presentat han estat, totes elles, demandes d'intervenció davant la negativa de l'Administració local a facilitar a ciutadans i regidors la documentació que uns i altres sol·licitaven.

La negativa a facilitar informació, la seva restricció més enllà del previst en la normativa, encara es dona, i no és un monopoli de les administracions locals. En d'altres anys, en el nostre Informe hem recollit casos que la negativa ha estat d'altres administracions; així, en l'Informe de 1997 detallem un cas que afectava el Departament d'Indústria i Energia. Possiblement el fet que l'Administració local sigui la més propera al ciutadà, que les demandes d'informació que s'hi adrecen siguin majors, es reflecteix en el nombre de queixes que rebem, que també és més gran.

El senyor Sans, en referir-se a aquesta qüestió, i des de la seva experiència com a regidor, ha apuntat que en ocasions la manca de mitjans d'alguns municipis, petits i, fins i tot, mitjans, pot explicar que no s'atenguin les demandes, legítimes, d'informació dels ciutadans. És cert, i accepto que, en el cas de petits municipis, les demandes d'informació poden afectar el funcionament normal dels ens locals. Puc assegurar-los que entenem els problemes d'infraestructura i les dificultats logístiques, però, tal com recull la queixa que incloem en aquest Informe, considerem que els ajuntaments han d'arbitrar mitjans raonables que facin possible l'exercici d'aquest dret. La manca de mitjans pot justificar un retard a facilitar la informació, pot comportar que es demani al ciutadà que concreti l'abast de la seva petició, però en cap cas justifica la negativa a atendre l'exercici del dret.

Un altra qüestió plantejada, i en relació amb el dret d'informació i participació en l'àmbit local, la va formular el senyor Vilardaga. Em demanava quines gestions s'havien dut a terme des de la institució per evitar que es reproduïssin aquests problemes. Davant de casos concrets, hem fet totes les gestions concretes que ens ha semblat que podien ajudar a resoldre el cas. L'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya reben el nostre Informe, com tots els ajuntaments de Catalunya. Les publicacions d'aquelles organitzacions associatives de tant en tant es fan ressò de les nostres consideracions generals.

Els voldria també comentar que aquesta qüestió de l'assemblea de... Ah!, sí, jo voldria també aquí assenyalar que demà comentaré aquesta qüestió en l'assemblea de secretaris, interventors i dipositaris de l'Administració local de Barcelona, que han tingut la gentilesa de convidar-me a fer-ne la cloenda.

Converses informals sobre aquesta qüestió, n'he tingut amb alcaldes, però no m'he adreçat —tal com em preguntava el senyor diputat— directament als responsables de política municipal de les diferents formacions polítiques.

El senyor Sans es referia també a la qüestió que havia plantejat en l'Informe en relació amb les notificacions edictals. Em deia que sovint, per a les administracions locals, es plantejaven dificultats en la tramitació d'expedients sancionadors, dificultats que afectaven bàsicament el procediment de notificació als interessats. Això és ben cert. El legislador era conscient que sovint no és fàcil per a les administracions efectuar les notificacions; és per això que va arbitrar la possibilitat de la notificació per edictes.

No obstant això, el que nosaltres volem remarcar és que no es pot fer un ús d'aquesta possibilitat si primer no s'ha intentat la notificació personal i s'acredita en l'expedient. A més, quan es notifiqui a través d'edictes seria convenient, paral·lelament, informar el ciutadà que s'ha procedit a efectuar aquest tipus de notificació, encara que no puguem assegurar que rebi aquest avís. Per tant, no diem que no s'utilitzi l'edecte, sinó que s'usi només en els casos previstos per la llei.

La nostra intervenció en relació amb l'assignació de fons comunitaris en els diferents municipis de Catalunya, a la qual es va referir el diputat senyor Ridao, va produir-se a partir d'una queixa presentada per un ajuntament. Aquest ens local estava disconforme amb la classificació que s'havia atorgat al municipi als efectes d'assignació de fons. Examinada la qüestió, ens vam adreçar al Departament d'Economia i Finances, per indicar que en futures propostes de zones elegides es tingués en compte que una delimitació territorial de les zones inferiors a la divisió provincial afavoriria que l'assignació de recursos s'ajustés més a les característiques dels municipis. La nostra proposta, per tant, es limitava a suggerir una diferent delimitació territorial.

Tanmateix, vam informar, al municipi autor de la queixa, de la Moció, aprovada per aquest Parlament, 113/V, de 18 de juny de 1998, en la qual, a més de proposar-se una modificació en les zones elegides, s'instava el Govern a donar una participació més activa dels ens locals en l'aplicació dels fons europeus.

A la pregunta formulada pel senyor Ridao en relació amb el deficient funcionament de determinades infraestructures, que provoca perjudicis als ciutadans, del qual tenim un recent exemple en els retards en els aeroports, he de respondre que no hem rebut cap queixa, fins aquest moment, relativa a aquesta qüestió. Em podria preguntar per què no he actuat d'ofici, malgrat no haver rebut queixes. Miri, no perquè no em preocupi. D'una banda, però, la competència per supervisar l'Administració afectada, no la tinc, i en aquest cas de manca de competència he d'extremar la prudència. D'altra banda, em consta que la Generalitat de Catalunya, en relació amb el problema general, i que l'Ajuntament de Barcelona, en el cas del Prat, se n'ocupen. Per aquestes dues raons no he actuat.

No obstant això, considero que, efectivament, els poders públics no poden defugir la seva responsabilitat en els casos d'anormal funcionament d'un servei públic que provoca perjudicis als ciutadans. Ultra intentar aconseguir que els avions arribin a l'hora, caldrà analitzar si s'ha generat una responsabilitat patrimonial de les administracions que comporti l'obligació d'indemnitzar els ciutadans afectats.

Ahir, quan se'm plantejava aquesta qüestió, recordava la meua preocupació el dia abans, el dimarts, per tornar a Barcelona i poder comparèixer en aquest Parlament. M'havia desplaçat a Gènova per assistir a una reunió preparatòria de la segona conferència d'*ombudsmen* regionals de la Unió Europea, que se celebrarà a la Toscana el proper novembre –i recordin que la primera la vam organitzar nosaltres l'any 1997 a Barcelona. Com que, de peripècies, en passen arreu, vaig estar un

parell d'hores a l'aeroport de Milà, tot esperant per anar a Gènova. Des de Barcelona, per Internet, havíem mirat els vols que unien totes dues ciutats. Doncs bé, a Milà, mentre m'esperava, no van considerar necessari advertir que a Gènova hi havia vaga de personal de terra, i aquesta historieta il·lustra un problema que tenim en matèria d'informació al ciutadà. A l'era de la globalització, podem tenir dades del que passa a l'altre extrem del món sense sortir del menjador de casa, i, en canvi, falta la informació personalitzada i directa.

A la immigració es van referir tots els grups parlamentaris; preguntes o demandes d'aclariment, penso que les van efectuar només els senyors Lladó i Ridao. A la qüestió del grau de receptivitat de l'Estat i de la Generalitat per regularitzar la situació dels residents sense papers, al marge de les propostes de modificació legislativa, he de dir que se'ns fa difícil efectuar una valoració.

En primer lloc, hem de partir del fet que aquesta matèria és de competència exclusiva de l'Estat, per la qual cosa hem d'excloure la Generalitat pel que fa a una hipotètica potestat d'intervenció en aquest aspecte. Tanmateix, pel que fa a la sanitat, no dubtem de l'atenció que els serveis sanitaris públics presten als estrangers, amb independència de la seva situació irregular, per bé que seria convenient regular-ho, preveure-ho normativament.

En segon lloc, i pel que fa a l'Estat, caldria preveure mecanismes perquè els immigrants que resideixen amb caràcter habitual al nostre país puguin regularitzar-se. Avui en dia, a manca de procediments específics de regularització, s'estan utilitzant les vies del contingent. Les instruccions que regulen el contingent, per a l'exercici d'enguany, han previst una ampliació dels supòsits en què es podrà sol·licitar l'exempció de visat. Això evita el fet d'haver de desplaçar-se al país d'origen per proveir-se del corresponent visat, circumstància que afavoreix i agilita els tràmits per regularitzar la situació.

El senyor Lladó, des de la seva experiència de regidor d'una vila amb un 10% de població immigrada, procedent de Gàmbia i del Senegal, i amb un grau de convivència bo, es preguntava sobre els possibles mecanismes d'integració social en el futur. Penso que és difícil fer una previsió del que pot succeir, si partim de la base que, efectivament, es produirà un increment d'arribada d'immigrants. Tanmateix, entenem que no hauríem de partir de formulacions alarmistes i sí que intentar assentar els fonaments que permetin assolir una integració efectiva dels immigrants que es troben actualment entre nosaltres. En aquest sentit, ens resultarà una eina important l'aprovació de la nova llei reguladora dels drets dels immigrants, la qual ha de ser aplicada des d'una perspectiva integradora i afavoridora d'aquest col·lectiu que forma part de la nostra població.

Voldria fer esment d'un article publicat recentment a *La Vanguardia* –el 18 d'abril–, que feia referència al resultat d'un estudi global de la població estrangera a Espanya, en què s'assenyalava que la seva importància numèrica era menor que la dels altres països de l'entorn, tenia el percentatge més baix de la Unió Europea, i, contràriament al tòpic, només la meitat de la immigra-

ció era originària dels països del Tercer Món. Com deia ahir el senyor Sans, gastar diners en integració social és invertir en el futur. Aquests ciutadans generen riquesa en aquesta societat, i en el futur en produiran més; per tant, cal treballar per tal que siguin ciutadans de ple dret.

Es va comentar pel senyor Ridao que no s'havia contemplat gaire en l'Informe el tema de la coordinació entre les diferents forces de seguretat, i el de la presència equilibrada o desigual dins del territori.

El tema de la coordinació i col·laboració entre les diferents forces de seguretat que actuen a Catalunya havia ja estat objecte de les nostres reflexions en anteriors informes. Cada any donem prioritat a unes matèries en relació amb unes altres. A l'Informe del 1998 no s'aborda tant en general, però s'hi contempla també. A l'Informe s'estudien les diverses normes legals que es refereixen a aquesta qüestió i s'exposa l'única queixa rebuda en referència a determinades actuacions de la Policia de la Generalitat, que suposadament, segons la policia local de determinat ajuntament, no observen els esmentats principis de col·laboració i cooperació.

En aquest cas concret, es va indicar als promotors de la queixa que aquests problemes de coordinació, col·laboració i cooperació entre la Policia de la Generalitat i la policia local s'havien de solucionar mitjançant els instruments ja previstos a les lleis, i principalment per la intervenció de la Junta Local de Seguretat, organisme actualment regulat pel Decret 151/1998, de 23 de juny.

Respecte al desplegament territorial, no hem tingut cap queixa concreta, i considerem que és una qüestió que es troba encara en procés i que, pel que fa al Síndic, ha d'esperar per fer-ne valoracions.

Quant a possibles actuacions irregulars pel que fa polícies locals o autonòmica, no he tingut coneixement de cap actuació ocasionada, concretament, per manca de previsió. S'ha de tenir en compte que l'actuació esmentada pel diputat senyor Ridao a la Universitat Autònoma va ser protagonitzada per membres de la Policia Nacional, i que jo, en el moment de tenir coneixement d'aquests fets, em trobava a Madrid, precisament entrevistant-me amb el Defensor del Poble, i, a instàncies meves, el Defensor del Poble va demanar immediatament informació sobre aquest problema a la delegada del Govern de Catalunya. Des de les nostres oficines ens vam posar en contacte amb el Rectorat, el vam informar d'aquesta circumstància i li vam oferir seguir en contacte sobre l'afer si ho considerava necessari.

El senyor Vilardaga es va referir al fet que rebem poques queixes en relació amb la policia autonòmica, quan el conseller de Governació va contestar, contestant a una pregunta parlamentària, l'existència de setanta-vuit denúncies judicials en el període 1997-1998. Malgrat que aquesta dada proporcionada pel conseller de Governació queda ja reflectida a l'Informe, lògicament només he comentat les queixes que hem rebut directament.

Respecte a les presumptes actuacions irregulars plantejades, hem exposat a l'Informe, en línies generals, que el millor remei és una bona formació dels agents en el

respecte dels drets dels ciutadans. Però no hem d'oblidar l'adopció de mesures concretes, com pot ser el reforçament de la cadena de comandament en els períodes en què s'ha constatat que augmenten les denúncies de suposades irregularitats; l'establiment de rotació en els torns, que eviti perpetuar les mateixes persones en els moments de possible major tensió; instar els responsables de les polícies a actuar amb rigor, per esbrinar la veracitat de les denúncies i, si és el cas, sancionar-les. En la mateixa línia de prevenció, he decidit iniciar una actuació informativa d'ofici en relació amb les característiques físiques i funcionals de les comissaries de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra que es troben en funcionament a Catalunya.

Habitatge. Ahir em referia al sector de població que resta al marge de les mesures de foment per accedir a l'habitatge. Alludia en la meua intervenció a aquelles famílies els recursos econòmics de les quals no els permet pagar més de tres mil o quatre mil pessetes el mes per un habitatge. Aquest tipus d'habitatge, només el pot facilitar l'Administració, a través del sistema d'accés diferit a la propietat; no el pot proveir el mercat immobiliari privat.

Les llistes d'espera manifesten que el nombre de possibles beneficiaris, i per tant, dels sol·licitants que reuneixen les condicions per a gaudir d'un habitatge de promoció pública, sempre és superior al nombre d'habitatges que s'ofereixen. Per tant, no es tracta tant dels requisits que han de complir els sol·licitants, sinó d'insuficiència d'habitatges per atendre les necessitats del sector de població amb rendes més baixes.

Pel que fa a la política de rehabilitació, les inspeccions i la possible reforma de la Llei de l'habitatge, he de dir-los el següent. D'una banda, ens consta que els ajuntaments, d'ofici, estan endegant inspeccions quant al manteniment i la conservació dels edificis, sobretot de les façanes, per raó del potencial perill que afecta el ciutadà en general. Aquestes inspeccions comporten la corresponent ordre de conservació.

Per altra banda, ens consta també que hi ha denúncies de veïns que només amb molt de retard arriben a materialitzar-se en les conegudes reparacions. Quan es tracta d'immobles antics, el problema principal és el de localitzar els actuals propietaris. En aquests casos els tràmits es perllonguen en el temps de tal manera que pot semblar que hi hagi una inactivitat per part de l'Administració. D'altra banda, si el propietari, un cop localitzat i assabentat de l'ordre de conservació, la compleix voluntàriament, tot està resolt. Ara bé, en el cas d'incompliment, l'execució forçosa no sempre és del tot efectiva, sobretot quan se centra només en la imposició de multes coactives i no s'aplica l'execució subsidiària.

Quant a la Llei de l'habitatge, per tal de ser totalment efectiva, més que una reforma, necessita un desplegament reglamentari dels punts que encara resten per desenvolupar. A tall d'exemple podem citar la qüestió de les garanties que han de prestar els promotors als adquirents dels habitatges, així com una tutela efectiva per part de les administracions competents del compliment de les obligacions que deriven d'aquesta Llei.

El senyor Vilardaga ens va plantejar el tema de les llicències d'obres que requereixen una intervenció prèvia d'altres administracions. Efectivament, es donen casos en què, d'acord amb les normes jurídiques aplicables, els ajuntaments, a l'hora d'atorgar una llicència d'obres, han de recaptar les autoritzacions i els informes preceptius d'altres administracions, normalment, perquè es tracta de terrenys afectats per sistemes generals, com ara carreteres, ferrocarrils o el domini hidràulic.

La normativa aplicable ja preveu quin és el tràmit que s'ha de donar a aquestes sol·licituds de llicències. En tot cas, és responsabilitat dels ens locals vetllar pel seu compliment a fi i efecte que la llicència atorgada no es pugui anul·lar perquè hi manca algun dels informes preceptius. Si això passa, amb els corresponents perjudicis pel propietari afectat, pot néixer un dret a obtenir indemnització.

Medi Ambient. En matèria de medi ambient, m'han demanat aclariments els senyors Ridaó, Vilardaga i Lladó. Tots tres han fet referència a la contaminació acústica. En definitiva, aquesta és la qüestió de què més ens hem ocupat en l'Informe.

Pel que fa al nivell de receptivitat de les administracions locals, en relació amb l'adopció de les ordenances en matèria de sorolls, hem rebut una bona resposta, majoritàriament favorable a les nostres recomanacions.

Quant a la problemàtica relativa al creixement urbà que comporta alhora un acostament a les autopistes, amb la consegüent incidència acústica, puc dir-los el següent. L'any 1997 vam rebre una sol·licitud d'intervenció per tal de posar fi a les molèsties que l'autopista A-18 produeix al seu pas per Ripoll.

En aquest cas, l'associació que ens reclamava no s'havia adreçat amb caràcter previ al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. D'altra banda, telefònicament, l'Ajuntament ens informà de la constitució d'un grup de veïns anomenat Fòrum per al Soterrament de l'Autopista, a instàncies del qual algun grup polític havia presentat una moció al Ple de l'Ajuntament, la qual cosa podia derivar cap al sotmetiment al Parlament de Catalunya d'una proposició no de llei per instar el Govern de la Generalitat a la presentació d'un projecte per reduir l'impacte de l'autopista A-18 al seu pas pel municipi.

En aquest sentit, hem vist publicada en el *Butlletí* d'aquest Parlament la Resolució 726/V, sobre l'elaboració d'un estudi d'impacte mediambiental de l'autopista A-18 al seu pas per Ripoll.

Així també, i en aquesta línia, la Resolució 678/V del Parlament insta el Govern a portar a terme l'acord de construir uns apantallaments suplementaris d'insonorització a l'autopista A-16.

Entenem que aquestes sol·licituds d'intervenció poden ultrapassar l'àmbit de les competències assignades a la institució per la nostra llei reguladora, per la qual cosa creiem que podria ser més encertada i efectiva llur canalització per via parlamentària.

Com a reflexió general penso que ens podria servir el lema dels registradors de la propietat que diu: «Primer en el temps, millor en el dret.» Considero que no és indiferent que els habitatges afectats pel soroll ja fossin construïts quan s'ha fet passar l'autopista o bé que s'edifiquessin després. Res obsta a adoptar mesures, també, en aquest darrer cas, però el que pateix una molèstia sobrevinguda té, potser, més raó de ser atès.

El senyor Lladó es va referir a la dificultat de fer complir les ordenances en matèria de sorolls un cop s'han dictat. Hi estic totalment d'acord. La meua experiència és que cal una bona disposició de les autoritats i que es fa necessària cobertura legal per donar compliment al que disposa l'article 25 de la Constitució, per tal que el règim sancionador que preveuen les ordenances municipals es pugui aplicar. Però, tot amb tot, és difícil fer-les complir.

També fou el senyor Lladó el que em demanava el parer sobre la proposta de l'Associació de Municipis dels Pirineus d'implantació d'una taxa d'accés als boscos. Tal com va esmentar el senyor diputat, vaig tenir coneixement d'aquesta iniciativa arran d'un escrit que ens va adreçar el Defensor del Ciutadà del municipi de Ripoll, mitjançant el qual es feia ressò de la inquietud que li havien posat de manifest diverses entitats –excursionistes, pescadors–, i sobre les conseqüències que podia implicar l'adopció d'aquesta mesura.

La proposta adoptada per l'Associació dels Municipis dels Pirineus, en sessió de 6 de març de 1998, consisteix a estudiar la possibilitat d'implantar una taxa d'accés als boscos de titularitat dels municipis que formen part d'aquesta Associació per atendre les despeses de neteja, manteniment i conservació d'aquests.

Les conclusions que vam extreure de l'estudi d'aquest assumpte es relaten a bastament en un comentari que s'incorpora a la secció de Medi Ambient de l'Informe.

Els en faig cinc cèntims. Comparteix la preocupació posada de manifest pels membres d'aquesta Associació. És una realitat inqüestionable que els actuals pressupostos municipals difícilment poden respondre d'uns serveis de neteja, manteniment i protecció dels boscos públics amb els nivells de qualitat que tots desitgem. És en aquest sentit que entenc que aquesta Associació s'hagi vist abocada a prendre en consideració una solució d'aquest tipus.

Tanmateix, penso que aquesta proposta per aconseguir la finalitat perseguida planteja un seguit de dubtes i dificultats que imposen de reconsiderar-la. Cal debatre'n la viabilitat, com també les conseqüències que tindria la seva aplicació.

El patrimoni natural del Pirineu català és un bé de tot el país. En aquest sentit crec que els beneficis que genera aquest patrimoni, més enllà dels seus usuaris directes, afecten la totalitat de la població, per la qual cosa sembla més adient que els costos de manteniment siguin atesos amb altres mecanismes de recaptació de recursos econòmics dels quals participi la totalitat de la població.

D'altra banda, cal tenir en compte fins a quin punt aquesta iniciativa de gravamen és contraproduent res-

pecte a la necessària conscienciació de l'opinió pública sobre el deure de vetllar pel medi ambient.

Respecte a la viabilitat de la proposta, penso que és necessari fer-ne una anàlisi i un estudi profund per establir si els beneficis obtinguts per l'exacció d'aquesta taxa són suficients per mantenir el servei que portaria a imposar-la i, a més a més, els costos de gestió que implicaria implantar-la i desplegar-la.

En els temes tributaris, alguns de vostès es van referir als nostres comentaris sobre la necessària coordinació en matèria de gestió tributària. Els senyors Ridao i Lladó em plantejaven també la qüestió del possible traspàs a la Generalitat de l'Agència Estatal Tributària.

La qüestió que es planteja, caldria emmarcar-la dins d'un concepte més ampli, el de corresponsabilitat fiscal. No és aquest un tema fàcil d'abastar ni de sintetitzar. El primer indicatiu per corresponsabilitat fiscal en el sistema del finançament autonòmic sorgeix amb els tributs cedits. En aquest sentit, ens hem de remetre a les reformes incorporades per la Llei 14/1996, de 14 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de mesures fiscals complementàries.

En la norma citada es van redefinir o definir *ex novo* aspectes relatius a la col·laboració tributària entre administracions. En especial, els articles 21, 24, 33 i 34 aborden aquesta qüestió.

Així es regula la Comissió Mixta de Coordinació de la Gestió Tributària, i s'atribueix a la citada comissió funcions tals com estudis per a una adequada articulació estructural i funcional del règim autonòmic en el marc fiscal estatal i elaborar criteris generals d'harmonització de les polítiques normatives de l'Estat i de les comunitats autònomes en matèria d'IRPF i altres tributs cedits.

De manera més concreta, en el present Informe ens referim a la necessària coordinació entre l'Agència Estatal Tributària i el Departament d'Economia i Finances, en els supòsits de concurrència de fets imposables respecte als que es puguin liquidar: l'IVA, per part de l'Agència Estatal, i l'impost sobre transmissions patrimonials, per part de les oficines liquidadores del Departament d'Economia.

L'Administració tributària autonòmica ens informava que en el mes de juliol del passat 1998 s'havia constituït una comissió d'anàlisi, integrada per representants de l'Agència i del Departament per evitar duplicitats en liquidacions dels tributs abans citats.

Mirin, jo no em pronunciaré sobre si és millor traspasar a la Generalitat l'Agència Estatal Tributària o fer-la participar en els seus òrgans. Però penso que la mateixa dinàmica dels esdeveniments obliga a augmentar la coordinació entre les administracions. Ens trobem diferents instàncies territorials que tenen competència normativa i de gestió, sobre els mateixos tributs o tributs relacionats. Això exigeix trobar fórmules de participació en la presa de decisions que afecten totes les administracions implicades.

No és només un tema de reivindicació de més pes polític; que, efectivament, ho és. És una exigència d'eficàcia i d'eficiència. Les meves valoracions s'han de

limitar a aquests darrers aspectes; les seves, senyores diputades i senyors diputats, poden, en canvi, incloure el primer, és a dir, la reivindicació política.

Sanitat. L'assumpte del col·lapse de les urgències i la seva vinculació amb la reforma de l'atenció primària també me'l plantejava el senyor Ridao. M'hi refereixo en l'Informe i ho vaig comentar una mica ahir. Només puc afegir unes dades, la majoria de les quals ja té aquest Parlament.

Com saben pel control de la Moció 115/V, sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya, el Servei Català de la Salut disposa d'un projecte de prioritització per a la posada en funcionament de nous equips d'atenció primària.

Els criteris per determinar les prioritats dels nous serveis són: nivell socioeconòmic de la població; equitat territorial interregional, en funció del nivell de cobertura poblacional que ha assolit la reforma de l'atenció primària a cada regió sanitària, i necessitat d'un centre d'atenció primària segons la possibilitat de posar en funcionament l'equip d'atenció primària.

En definitiva, l'impuls que dona el Decret 104/98, de 28 d'abril, sempre que es compleixi i desplegui amb voluntat política, podrà accelerar les contractacions del personal pels centres d'atenció primària.

Això no obstant, el Departament de Sanitat ha precisat que la graduació del pla de desplegament està condicionada a les possibilitats del finançament sanitari. Tornem a trobar-nos amb el condicionat dels diners!

El Departament de Sanitat està estudiant els suggeriments que li vam fer en relació amb la reforma de l'atenció primària i el col·lapse de les urgències, implementant la coordinació dels hospitals amb els serveis d'urgència de la primària, i el 061, i ampliant i potenciant l'atenció continuada de l'atenció primària reformada de la no reformada.

En temes de consum, la senyora Tolosana, que té molt bona memòria, recordava la intervenció del Defensor del Pueblo de l'Argentina, el senyor Maiorano, en relació amb les grans companyies monopolístiques.

De fet, actualment, a Espanya, existeixen pocs serveis públics que es prestin en condicions de monopoli. És cert, però, que encara hi ha àmbits on la competència és escassa. Per tant, la situació de l'usuari en front al prestador del servei és de considerable debilitat. De fet, només la llei, només l'ordenament jurídic i els instruments de garantia del seu compliment poden equilibrar, fins a cert punt, la situació.

En general, en relació amb els serveis públics, atès que la prestació dels serveis es troba reglamentada i existeix una Administració tutelar, la nostra intervenció consisteix a sol·licitar la informació a l'empresa prestadora directament i, en el cas que haguem de formular algun suggeriment o recomanació de tipus general, adreçar-la a l'Administració tutelar. Això sempre que aquesta Administració tutelar sigui la Generalitat o un ens local de Catalunya. Anar més enllà requeriria modificar, ampliar les competències que tenim atribuïdes com a Síndic de Greuges. Jo sóc del parer que, de moment, no caldria ampliar les competències del Síndic.

Ara bé, si un canvi normatiu regula aquests serveis de forma que ja no quedin compresos dins de la clàusula de control de la nostra Llei, això és, autoritats i personal que depenen de l'Administració de la Generalitat o afectes a un servei públic, potser n'hauríem de tornar a parlar.

Quant a la nostra recomanació sobre el desplegament reglamentari de la Llei 10/1990, del 15 de juny, sobre policia d'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics, pel que fa al dret d'admissió, ens ha comunicat el Departament de Governació que, un cop informat el Projecte de decret pel Consell Assessor d'Espectacles i Activitats Recreatives, s'ha sotmès a informació pública, mitjançant anunci en el DOGC del 16 d'abril de 1999, i segons les previsions del Departament, s'aprovarà l'esmentat reglament abans de l'estiu.

Finalment, comptarem amb una norma que reguli i compatibilitzi el dret d'accés de tot ciutadà als locals de pública concurrència, amb el dret d'admissió dels titulars d'aquests establiments. Per què? Per què ha trigat tant, em preguntava el senyor Ridao? Jo li puc dir el que se'm va dir a mi, es volia aconseguir que hi hagués un acord de totes les empreses destinàries. Sense dubte, una norma acceptada és una norma més fàcil de complir; ara bé, el retard és molt gran, ja ho he dit.

El senyor Vilardaga s'ha referit als escorcolls de bosses a la sortida d'uns comerços determinats. Jo comparteixo la seva preocupació.

En general, em preocupa el fet constatat que cada vegada hi ha més mitjans de control sobre els ciutadans. Les bases de dades informàtiques i la seva possible utilització, amb vulneració del dret a la intimitat, ja van merèixer un comentari en el nostre Informe corresponent a l'any 1997. Recordin que parlàvem de les condicions en què havia de ser prestat el consentiment del ciutadà per a la cessió de les seves dades, d'acord amb el que disposa la Llei orgànica de regulació del tractament automatitzat de dades de caràcter personal.

Així mateix, quant a la utilització de sistemes de videovigilància, ja vàrem recordar que observar o vigilar una persona a la recerca de dades, per prevenir o demostrar la comissió d'actes il·lícits, implica la prèvia i necessària existència de motius racionals suficients per justificar-la.

La consideració del ciutadà sempre sota sospita no s'adiu amb l'estat social i democràtic proclamat per la Constitució. Per tot això, pensaré si podem fer alguna cosa més útil en la qüestió que ens ha plantejat.

Pensions i treball. Se m'han demanat dos aclariments, en aquest àmbit, per part del senyor Ridao.

Primer, la qüestió de l'incompliment de la reserva de llocs de treball per a persones discapacitades. Mirin, això és una constant gens desitjable. Els poders públics continuen tolerant, malgrat el mandat de l'article 49 de la Constitució i l'article 38 de la Llei d'integració social del minusvàlid, l'esmentat incompliment. Obre una finestra a l'esperança, però, el Pla de mesures urgents per a la promoció de l'ocupació de les persones amb discapacitat, aprovat pel Consell de Ministres el 3 d'oc-

tubre de 1997. D'acord amb aquest Pla, es preveïa que, de manera excepcional, les empreses poden quedar exemptes, de forma parcial o total, de l'esmentada opció de reserva d'un percentatge de la plantilla sempre que s'acullin a mesures alternatives, les quals han de desplegar els òrgans competents de l'Administració. Esperem, doncs, que les administracions arbitrin aquests mecanismes de substitució i compensació. Esperem, també, que els afectats s'adrecin, si cal, a la Inspecció de Treball.

Una segona qüestió que se'ns ha plantejat ha estat si pensem fer alguna gestió per tal que es fixi una pensió mínima de viduitat de quantia equivalent al salari mínim. La pensió mínima de viduitat ja existeix i ha estat fixada el 1999, per als majors de 65 anys, en 56.990 pessetes mensuals, equiparada, per tant, a la pensió mínima de jubilació i d'incapacitat.

Això no obstant, la pensió de viduitat de menors de 65 anys i majors de 60 és de 49.735 pessetes i la de menors de 60 anys, amb càrregues familiars, és de 45.480 pessetes, i sense càrregues familiars és de 37.955 pessetes. Aquestes pensions les considerem insuficients. I per això, hem traslladat, en diverses ocasions, al Ministeri de Treball i Afers Socials, a través del Defensor del Poble, la necessitat de millorar-les, revaloritzant-les per damunt de l'IPC, per tal d'acostar-les al salari mínim interprofessional.

El Govern així ho ha fet durant els darrers anys, però no en grau i quantia suficient per satisfer les necessitats dels ciutadans i les nostres recomanacions. Per tant, ja hem fet gestions i les seguirem fent.

Serveis Socials. Un parell de qüestions també es van plantejar sobre els serveis socials. Pel que fa a la gent gran, se'm diu que l'Informe que comentem, ha posat l'accent en l'autonomia de la gent gran, és a dir, en els ajuts a domicili, però no en el tema prioritari d'insuficiències de residències o de centres de dia. Jo no diria que un sigui prioritari sobre l'altre. De tota manera, si parlem de prioritat en el sentit de primer en el temps, normalment, abans és necessari l'ajut domiciliari que l'ingrés en una residència. Ara bé, quan parlem de gent gran, l'amortidor dels serveis socials, que ha d'evitar la fractura social a què alludia la senyora Tolosana, òbviament no només ha de consistir en ajut domiciliari. Però m'ha semblat que el 1998 calia referir-se a la importància de l'atenció domiciliària. No tots els anys podem parlar amb la mateixa intensitat de tot; però en l'Informe indiquem que tenim dèficits en el servei d'ajut a domicili, en els centres de dia i en les residències, i que tota aquesta gamma de serveis són necessaris per donar la resposta adient a cada cas.

La segona qüestió que m'ha plantejat el senyor Ridao és la relativa a la poca insistència que es defineixi el marc legal dels serveis socials, regulant-lo com un autèntic dret subjectiu.

Li he de contestar el mateix que en relació amb la pregunta anterior. No tots els anys em refereixo a les coses que he comentat en anys anteriors. Però en l'Informe d'aquest any, en la secció de Serveis Socials comencem dient que, malgrat que la Llei reconeix unes prestacions o serveis socials als ciutadans, en la mayo-

ria dels casos la seva percepció efectiva continua subjecta a les disponibilitats pressupostàries, ja que, en no configurar-se com a drets subjectius, depenen del desenvolupament econòmic i de l'aprovació dels pressupostos anuals.

Per tant, no ho hem oblidat pas. Em remeto i dono per reproduït el que he dit en anys anteriors i que considero que segueix vigent. Per tant, comparteixo la preocupació que se'm manifesta.

Infants. Pel que fa a l'àrea d'Infants, em referiré, en primer lloc, al tema dels nois magribins al carrer, pel qual s'han interessat el senyor Ridao i la senyora Nadal. Cal dir que, en relació amb aquest assumpte, hi ha operat una actuació d'ofici que es troba encara en curs, i, consegüentment, no hem emès encara una resolució al respecte.

La situació d'aquests nois ens preocupa especialment. Aquesta preocupació ha fet que, dins de l'actuació d'ofici oberta, es realitzessin diverses accions i gestions a fi de comprendre millor l'abast del problema. Entre elles volem destacar el desplaçament, fa quinze dies, de l'Adjunt per als Infants a Casablanca, on ha visitat un centre dependent

d'una ONG marroquina, i els contactes s'han tingut amb altres ONG de Catalunya i de Marsella.

En relació amb la receptivitat mostrada pel Departament de Justícia respecte a aquest tema, hem d'assenyalar que, amb posterioritat a la redacció de l'Informe, aquest Departament ens va trametre el Pla previst d'actuació de totes les institucions i administracions implicades, així com els acords interinstitucionals presos. Aquests acords, formulats el 9 de març proppassat, van ser presentats com a pla de xoc per resoldre aquesta situació. En aquests moments els estem estudiant i, al mateix temps, restem encara a l'espera de la resposta d'altres institucions consultades, a fi de poder fer les recomanacions que es considerin pertinents.

Podem avançar, però, que, a part de la bondat dels acords en si mateixos, és important que es portin a terme amb els recursos necessaris i en la temporalitat que els nois requereixen.

Respecte a quins són els instruments més idonis per poder atendre aquests nois magribins no acompanyats, valorem que l'abordatge de base ha de ser el treball portat a terme per educadors de carrer i realitzat en diverses fases des d'una primera aproximació fins a l'abordatge més específic que cada situació i característica requereixi, amb la màxima flexibilitat. Aquest treball en medi obert hauria de possibilitar després la derivació a recursos específics diversificats.

Amb referència a la pregunta de la senyora Nadal sobre si, en l'interval de temps que ha transcorregut entre la redacció de l'Informe fins ara, hem tingut notícies sobre la situació del projecte de Reglament de desplegament de la Llei 8/1995, d'atenció i protecció a la infància i l'adolescència, hem de dir que no. A través de dues queixes rebudes, l'una referida al contingut pornogràfic d'algunes publicacions per a adolescents i l'altra, a la vulneració de dades personals pels mitjans de comunicació, i d'una actuació d'ofici oberta sobre els

videojocs que inciten a la violència, hem estat conscients de les conseqüències que suposa la manca d'aquest Reglament. Insistim, doncs, en la necessitat de la seva aprovació. No ho demanem tan sols d'una manera genèrica, sinó que, com a institució, ens possibilitaria la resolució de queixes que hem rebut i de les que probablement arribaran en un futur.

La senyora Nadal es va interessar també pel capteniment del Síndic respecte al Pla interdepartamental de majors de divuit anys de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Estem al corrent del desenvolupament d'aquest Pla i el valorem com a necessari per als nois i noies que arriben a la majoria d'edat sota la tutela de l'Administració i que, altrament, quedarien desamparats. Per tant, creiem que cal prestar-li molta atenció així com destinar-li els recursos necessaris a fi que pugui oferir un ampli ventall de recursos laborals i residencials al major nombre de nois i noies possible. Pensem que aquest Pla ha significat un pas endavant molt important per a l'efectivitat del sistema de protecció vigent i ens en felicitem, alhora que encoratgem el Departament de Justícia a seguir endavant en aquest sentit.

Respecte a la demanda de la senyora Nadal que sigui enviat a la presidència de la Comissió l'Informe sobre els parcs públics infantils, li volem dir que, per descomptat, està previst de fer-ho. Afegirem també que l'enfocament del treball és el de donar elements per a la planificació i el control dels parcs infantils, més que no pas un inventari exhaustiu de l'estat dels parcs infantils a casa nostra. De fet, i tal com consta en l'Informe, es pretenia anar més enllà de garantir la seguretat en els parcs infantils: es pretenia aprofundir en la visió dels espais de joc per als infants des de la perspectiva del dret dels infants i els adolescents al joc i del paper d'aquest en el desenvolupament de l'infant.

Senyores i senyors diputats, ensenyament, ara.

El senyor Sans va fer esment de la càrrega que pateixen els professors d'ensenyament secundari en aquest moments. Estic totalment d'acord que a l'escola li demanem moltes coses: que formi en seguretat vial, en el respecte als drets humans..., i podríem seguir fins a fer una llarga llista. I això repercuteix en el professorat.

Malgrat això, que ho sabem, hem destacat que, atenant les circumstàncies actuals, trobem realment a faltar una formació especialitzada en tècniques de mediació i de resolució de conflicte. Creiem que aquesta formació precisament donaria més seguretat a l'acció educativa del professorat envers els alumnes.

Justícia. El senyor Vilardaga m'ha plantejat la vinculació entre la insuficient creació dels nous jutjats i la provisió dels existents i la lentitud actual de la Justícia. Totalment d'acord, també. I, des de fa anys, vinc insistint que cal reformar en profunditat l'Administració de justícia, i dotar-la de tots el mitjans necessaris tant personals com materials. He insistit en la insuficiència de les reformes parcials.

Un exemple del que planteja la pregunta és la sobrecàrrega de treball dels jutjats de primera instància i dels jutjats socials de Barcelona, els quals superen els límits

màxims establerts pel Consell General del Poder Judicial.

Els jutjats socials són actualment trenta. Van tenir un volum d'assumpes total, durant l'any 1998, de 36.172. Això dona una mitjana de 1.391 assumpes per jutjat. Aquestes dades parlen per elles soles.

Quant als aclariments que em demanaven la senyora Nadal i el senyor Lladó, sobre el greu problema de les dones maltractades, els puc dir que em limito a exposar una situació tràgica perquè crec que, tot i que se'n parla molt, no me'n puc desentendre.

Efectivament, a primers de gener de 1998, i com a continuació d'allò que ja havia manifestat l'any anterior, vam obrir una actuació d'ofici. I per la importància d'aquests casos ens vam adreçar a l'Institut Català de la Dona sol·licitant que ens informés sobre les diverses actuacions iniciades pels diversos departaments de l'Administració catalana i també d'altres plataformes. Ens remetem al comentari efectuat a l'Informe. Entre els dèficits, cal citar el nombre de les cases d'acolliment; en el moment que se'ns va facilitar informació només n'existien cinc. S'està treballant però cal completar els plans de dotacions pressupostàries.

Tema penitenciari. Pel que fa a l'oferta de treball productiu a les presons, el senyor Ridao i la senyora Nadal em demanaven aclariment. Bé, hem assenyalat a l'Informe la necessitat que el treball productiu abasti, com a mínim, el 50 % de la població penada i, a més, d'una forma més equànime, en el sentit que d'una presó a l'altra no variï tan substancialment l'índex d'ocupació. El Departament de Justícia ens va contestar al respecte, amb data primer de febrer, que faria arribar el nostre suggeriment a la gerent del Cire. En data d'avui encara no hem rebut cap més notícia.

Arran de la visita al centre penitenciari de Brians, vam fer la recomanació que s'augmentessin els cursos de formació professional destinats a les dones. El Departament de Justícia ens va contestar que s'havien donat instruccions per tal que s'augmenti aquesta oferta, si bé encara no se'ns ha confirmat si aquestes instruccions ja s'han fet efectives.

Des del nostre punt de vista, pensem que la supressió de la redempció de penes pel treball que s'ha fet en el nou Codi penal no afectarà la demanda de treball productiu per part dels interns; en primer lloc, perquè no s'ha apreciat, a hores d'ara, una disminució en les sol·licituds d'accés a un treball productiu, i en segon lloc, perquè la redempció de la pena mai ha estat la principal motivació dels interns per treballar. Cal tenir present que també redimien condemna els interns que no treballaven.

La motivació principal ha estat l'econòmica, ja que, encara que la retribució que se'ls ofereix és molt més baixa que la del mercat laboral a l'exterior, els suposa uns ingressos que els permeten sufragar-se alguna despesa i ajudar les seves famílies.

També el senyor Ridao, que no només em fa moltes preguntes (*rialles*) –dit sigui amb tota la cordialitat–, sinó que cada any em demana més actuacions d'ofici –i repeteixo que estic convençut de la seva utilitat, i que

per això intentem fer-ne les màximes possibles–, em va preguntar per què no havia ofert una mediació en l'assumpte del trasllat de la presó Model. Bé, certament, a l'Informe no es comenta, però la vaig oferir. No totes les actuacions del Síndic han de ser recollides en l'Informe anual; a vegades, algunes s'han de desenvolupar amb molta discreció, perquè l'important és aconseguir el resultat, que en ocasions requereix aquesta discreció. Bé, jo no vaig trobar la receptivitat necessària per posar en marxa la dita mediació. Això no vol dir que no es vulgui fer el trasllat; simplement, que no es va considerar necessari que la nostra institució hi intervingués.

El senyor Lladó em va demanar que desenvolupés una mica la consideració sobre la necessitat de la creació d'un psiquiàtric penitenciari a Catalunya. Aquesta és una recomanació que venim fent des de fa uns anys, donada l'especial problemàtica d'aquests interns. Entenem que la resposta social davant el malalt mental que ha comès un delicte no pot ser la mateixa que la que es dona a una persona que ha comès el mateix delicte però amb plena consciència del seu il·lícit. Així, aquesta resposta ha de contemplar aquestes persones no com a subjectes perillosos que han comès un delicte, sinó com a malalts que, a conseqüència de la seva malaltia, han comès un delicte. Si en els casos d'inimputabilitat o d'imputabilitat disminuïda, reconeguda pels tribunals, la malaltia és l'origen de l'acció delictiva, sembla del tot més coherent centrar la resposta de l'Estat a aplicar mitjans dirigits a guarir-la, que no pas a, simplement, reprimir-los.

És evident que aquesta resposta, eminentment terapèutica, no pot donar-la un centre penitenciari; en primer lloc, perquè la seva finalitat no és aquesta i, per tant, no disposa ni del personal qualificat necessari, ni de la infraestructura, ni dels programes terapèutics adients, i en segon lloc, perquè l'obligada convivència, dia a dia, d'aquest tipus de malalts amb els altres interns no afavoreix ni els uns ni els altres. Tampoc és solució ingressar-los en centres psiquiàtrics de la xarxa pública, perquè, com ja hem assenyalat a l'Informe, arran de la visita efectuada al recinte de Torribera, de Santa Coloma de Gramenet, la seva problemàtica també és diferent de la de la resta de malalts mentals que no han comès cap fet delictiu, ja que aquests poden romandre en centres oberts, mentre que aquells necessiten d'especials mesures de seguretat.

Per tot això hem tornat a insistir aquest any en aquesta necessitat, demanant que es coordinin el Departament de Sanitat i el de Justícia, per tal de fer efectiva la nostra recomanació. Ens consta la voluntat política d'ambdós departaments de dur a terme aquest projecte, i esperem que es comenci a fer realitat al més aviat possible.

Abans de finalitzar, voldria fer-los un comentari sobre les qüestions organitzatives de la mateixa institució.

Respecte a la qüestió plantejada pel senyor Lladó en relació amb el paper dels síndics locals i les possibilitats de desenvolupar les seves funcions, vaig tenir ocasió de pronunciar-me sobre aquest assumpte en la I Trobada de Síndics de Greuges Locals, que va tenir lloc

a Granollers el 15 de març d'enguany, organitzada per l'Oficina del Defensor del Ciutadà d'aquesta localitat, a la qual vaig ser convidat per la seva alcaldessa. En aquesta trobada vam participar un assessor de l'adjunt del Síndic, que va pronunciar una conferència sobre l'actuació de l'*ombudsman* en l'àmbit local, i jo mateix, que vaig fer la cloenda de la jornada. Crec –i això ho he manifestat altres vegades– que l'existència de quantes més eines de garantia dels drets és sempre millor que no pas el contrari, i que, per tant, de cap altra manera puc entendre l'existència dels síndics locals sinó com a complement a la defensa i promoció d'aquests drets. I precisament per a això, per defensar els drets dels nostres conciutadans, sempre hem tindran a la seva disposició.

Una concreció en aquest sentit és l'acord a què es va arribar en aquesta trobada, de concentrar i dipositar en la biblioteca de la nostra institució tota la documentació que es trobi relacionada amb les institucions dels síndics locals, i posar-la a disposició dels membres d'aquestes. D'altra banda, és voluntat del Síndic de Greuges prestar tot el suport i assessorament tècnic i jurídic que ens demanin aquestes Institucions, així com entrar a conèixer aquelles problemàtiques que vagin més enllà del seu àmbit d'actuació territorial, tal com va succeir en l'assumpte plantejat pel Defensor del Ciutadà de Ripoll en relació amb la proposta d'implantació d'una taxa d'accés als boscos públics.

Un dels trets característics dels síndics locals és la immediatesa i el contacte molt proper amb els ciutadans de les localitats on actuen, per la qual cosa les tasques de mediació que puguin desenvolupar en els conflictes que es plantegin entre aquests ciutadans, atès el coneixement directe d'aquests, seran molt més efectives.

La disponibilitat de mitjans, tant materials com personals, és una de les preocupacions que més es van posar de manifest en aquesta I Trobada de Síndics Locals. La dotació d'aquests és un dels components necessaris per aconseguir que aquestes institucions es consolidin i siguin eficaces. Per posar un exemple, l'*ombudsman* de la ciutat d'Amsterdam, amb una oficina dotada d'uns mitjans similars als que disposem en la nostra institució, va rebre més de mil dues-centes queixes durant l'any 1997. Així doncs, l'assentament dels síndics locals serà més senzill i ràpid en aquells municipis grans, amb infraestructura suficient, però trobarà dificultats en aquelles localitats petites amb pocs mitjans.

La senyora Tolosana, com a bona professora universitària, ha hagut de llegir molts estudis acompanyats de seqüències estadístiques; per això sap que, com hom digué, l'estadística és la forma més elegant de mentir. Em pregunta –lúcidament– si el grau d'acceptació de les nostres consideracions –76% el 30 de desembre– és similar en tots els nostres àmbits d'actuació. He de dir-li que, amb dades del 30 de desembre, sense considerar les resolucions pendents de resposta, no hi han excessives diferències. No obstant això, dos aspectes s'aparten clarament de la mitjana.

L'àmbit de la responsabilitat patrimonial de l'Administració n'és un. S'havien rebutjat el 54 % de les nostres recomanacions; és a dir, l'acceptació no arriba al 50 %,

i probablement serà més baixa en consolidar les dades dels assumptes pendents.

L'altre àmbit on no ens n'hem sortit gaire bé l'any 1998 és el de la funció pública docent, atesa l'escassa receptivitat del Departament d'Ensenyament.

Atesa la seva demanda, senyora Tolosana, incorporaré aquestes dades en l'edició de l'Informe publicat per la nostra oficina.

Es van fer preguntes també en relació amb la possibilitat d'accentuar la descentralització de la institució amb l'obertura de subseus; tant s'hi va referir el senyor Ridao com el senyor Lladó. Aquesta és una qüestió sobre la qual estic pensant força. Obviament, l'obertura d'aquestes oficines requeriria més recursos. Conceptualment, no m'hi oposo pas; tot al contrari. Al País Basc, que en tenen més, de recursos, s'han obert, i en fan una valoració força positiva. Al País Valencià, al qual es va referir el diputat senyor Ridao, hi ha una circumstància geogràfica que pot haver condicionat la decisió del Síndic: és la distància entre la seu, que és a Alacant –no a València–, i la ciutat de Castelló, distància molt superior a la que tenim entre Barcelona i qualsevol altra capital del nostre país. Certament, aquest condicionant geogràfic no es dona al País Basc.

Resumint, en podem parlar, i, mentrestant, potenciarem l'accés per altres mitjans, als quals es va referir la senyora Tolosana. Aquest és el capteniment que hem fet en potenciar l'atenció telefònica, i espero que en un parell de mesos tindrem ben operatives la connexió a Internet i la pàgina web, com vostès em demanaven l'any passat.

He deixat per respondre al final una pregunta del senyor Sans i una altra de la senyora Tolosana. El senyor Sans em demanava quins àmbits on té competència legislativa aquest Parlament requereixen, en la meua opinió, una especial atenció. Doncs bé, en l'Informe intento facilitar dades per tal que vostès decideixin si cal o no dur a terme alguna iniciativa. Acollint-me a la gentilesa que va tenir el senyor diputat, en formular la pregunta, de permetre'm flexibilitat en la resposta, no m'hi estendré gaire.

Aquest Informe incorpora referències a la conveniència de regulació legislativa en relació amb la contaminació acústica i l'atenció sanitària als ciutadans estrangers irregulars i, per remissió a altres anys, a la definició dels serveis socials. Encara que no sigui necessària una norma amb rang de llei, ja que pot actuar-se via reglamentària, el cost dels estudis universitaris i la regulació dels estudis de tercer cicle també es comenten expressament.

Vull acabar amb dues qüestions que em va plantejar la senyora Tolosana i que, d'alguna manera, tenen relació amb el que acabo de respondre al senyor Sans; per tant espero que la seva contesta complementi l'anterior. Em sembla que com a societat ens calen dues reflexions en profunditat, i, per tant, que aquest Parlament hi té molt a dir, atès el seu rol de dipositari de la sobirania. Aquestes reflexions són: què hem de fer per tal d'evitar la fractura social? A les diferències econòmiques, m'hi vaig referir l'any 1997, especialment en el llibre segon;

a les diferències culturals i ètniques, hi he fet referència altres vegades –recordin el llibre segon, sobre l'Any Internacional per la Tolerància, l'any 1995, o enguany en el capítol d'immigració. Això és molt important, igual com ho és evitar el descrèdit de la cosa pública, al qual també es va referir la senyora diputada. Precisament abordant aquestes qüestions, que són les importants per a la societat –o, si més no, a mi m'ho semblen–, prestigiaríem l'acció pública.

Volia fer una resposta breu, i ja ho veuen... Acabo, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies pels seus comentaris –dels quals he pres nota–, pel que he entès una valoració positiva en general de la nostra tasca i per la seva atenció. I perdonin la llargada de les meves dues intervencions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara sí que passàriem a la intervenció dels diferents grups. Serà, aquest cop, senyor síndic, si li sembla..., contestarà, si li sembla, podria contestar grup per grup, en lloc de fer-ho tot globalment. *(Pausa.)*

Per tant, donem la paraula al Grup Parlamentari Mixt. El senyor Xavier Bosch, si us plau...

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic de Greuges, senyors adjunts i tot el seu equip que està aquí, en primer lloc, excusar la meua assistència en la sessió d'ahir; a part que hi havia altres comissions, tenia un afer privat que em va impossibilitar de ser ahir al matí en aquest Parlament. Però, en qualsevol cas, faig una breu intervenció, sense masses preguntes, o sense preguntes, de fet, donat que em sembla que el torn de les preguntes era ahir.

Sí que volia fer alguns comentaris, molt breus, deixant també la part central de la intervenció per al Ple de la setmana que ve, on tindrem ocasió, doncs, amb més tranquil·litat i amb més temps de preparació, de valorar formalment la seva actuació, la seva personal i, sobretot, la del seu equip i de tota la Sindicatura de Greuges.

Per tant, només volia fer uns breus comentaris, com pot ser, per començar, la valoració positiva que fem nosaltres del treball de l'adjunt al Síndic pels drets de l'infant, una àrea que ha complert el seu primer any sencer i que ja forma part de l'Informe d'aquest any amb tot un any d'actuació, que ha tingut prou feina i que ha tingut, a més a més, un tema molt important i que va tenir gran repercussió en el seu dia, que és el tema dels infants immigrants al carrer, en què l'adjunt al Síndic va tenir una intervenció activa i que va, jo crec, ser important davant d'una certa..., d'unes mancances que tenia l'Administració, o una certa no-prevenció d'aquests fets, que per part de l'Administració responsable potser hauria d'haver tingut.

Per tant, compartim en bona part l'anàlisi que en fa en el seu Informe, i creiem que és un tema que s'ha de seguir, perquè tampoc que es resolgui puntualment no vol dir que el tema no continuï. Com se sap, la immi-

gració continua, i l'arribada d'infants, molts d'ells sense ni famílies, doncs, continuarà, i, si volem evitar que vagin a parar a la part més marginal de les nostres ciutats, cal una actuació activa i decidida en aquest sentit.

Per altra banda també, i pel que fa al tema dels infants, estic molt d'acord amb el que diu en el seu Informe, que, donat que la major part de les queixes relacionades amb infants les fan persones adultes, cal buscar la manera que també els infants, els mateixos infants afectats per algun tipus de problema susceptible de ser denunciat, doncs, que ells també tinguin la possibilitat d'accedir-hi amb més facilitat davant l'adjunt al Síndic per als drets dels infants.

Això, crec que va lligat, també, amb el tema de la divulgació. Si es potencia la divulgació de les possibilitats que té la ciutadania d'intervenir davant del síndic, també s'ha d'arribar als ciutadans més joves, i als ciutadans que tenen un adjunt específic per defensar els seus drets.

També comparteixo amb el Síndic, i amb l'Informe que ens ha presentat, la necessitat d'insistir en el respecte i la defensa de les capes més desfavorides de la societat, no? I, en concret, sobretot, em refereixo al tema dels infants –com hem fet ara fa un moment–, però també al tema dels immigrants, de la immigració. Una problemàtica que és important, i que porta persones..., al marge de temes més jurídics, persones que van a parar directament a la marginació, de vegades, més absoluta. I, per tant, cal prevenir tots aquests efectes.

I, globalment, agraeixo al Síndic el seu interès, any rere any, en el tema dels serveis socials, en el tema de defensar uns serveis socials que arribin a tothom, que defineixin exactament els drets que les persones tenen en aquest aspecte, i la necessitat –també reiterada en els seus informes– de millorar-ne el finançament, per tal, precisament, de poder estendre aquests drets.

Per altra banda, com el síndic ja sap, pertanyo a un partit que ha tingut l'ocasió o l'honor de poder treballar el tema dels drets civils i dels drets humans d'una manera activa durant aquests últims quatre anys, en una institució tan important com l'Ajuntament de Barcelona. I em refereixo a l'existència de la Regidoria de Drets Civils i la Direcció de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, que són àrees que han estat gestionades per persones del Partit per la Independència, i que crec que han fet un esforç molt important, en primer lloc, de divulgació –tal com el Síndic també reclama– del tema dels drets humans, amb una campanya important sobre el cinquantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, i després, també, han fet feines complementàries a la que fa el propi Síndic, com és la creació –no fa gaire mesos– de l'Oficina per la No-discriminació. Una oficina local, municipal, de recollida de queixes i de denúncies sobre temes de discriminació de les persones i dels col·lectius, a la inauguració de la qual el senyor síndic va assistir, també, i que té la seu, precisament, a pocs metres de la seu de la institució que ell representa, no? Per tant... No sé si va ser fet expressament o no, però hi ha una voluntat molt clara de connexió constant, i de relació entre les dues institucions, l'Oficina per la No-discriminació de Bar-

celona i la institució del Síndic de Greuges de Catalunya.

I això em lliga amb la necessitat, que crec que s'ha de potenciar –i això no vol dir que no ho faci, eh?, però que crec que s'ha de potenciar–, de coordinació entre el Síndic i els ajuntaments, cosa que ja s'ha fet amb tots els síndics de greuges locals, i d'altres, però que possiblement el treball dels síndics de greuges amb els ajuntaments podria resoldre un tema de què el mateix síndic ha parlat ara fa un moment, que és el de la implantació territorial.

Jo no sé si la necessitat –que tots compartim– que el Síndic de Greuges pugui descentralitzar els seus serveis, les seves oficines, la seva administració, per tal que la gent el tingui més a prop, podria, també, anar complementada amb una col·laboració estreta, o un tipus de conveni amb els ajuntaments, com a porta d'accés al Síndic de Greuges mateix, perquè les queixes que arribin puguin ser transmeses ràpidament cap a la institució del Síndic.

Com també, i per què no?, la col·laboració amb els síndics de les universitats, etcètera, i amb els síndics de greuges de qualsevol institució, que haurien de col·laborar, crec, estretament, amb el Síndic de Greuges, i que el Síndic de Greuges hauria de ser, una mica, el paraigua i el coordinador, el potenciador i aglutinador de totes aquestes institucions, que, en general i globalment, fan la mateixa feina, que és la defensa dels drets dels ciutadans davant de l'Administració.

I, finalment, també, com a propostes estrictament..., ja per acabar, reclamar aquesta implantació territorial que li acabo de dir ara, i la coordinació amb totes les institucions semblants i, després, necessitat de potenciar la divulgació. Em sembla que ho he dit cada any, quan ens ha vingut aquí a fer el seu Informe: crec que cal divulgar, encara més –ja sé que ho fan, i que estan en un procés molt interessant: cada any hi ha una proposta nova de forma de divulgació, i avui ens acaben de donar el vídeo, que el tinc aquí–, crec que s'hauria de potenciar. I potser no només com a institució del Síndic, sinó també en col·laboració amb altres institucions. He llegit per aquí que, del vídeo, se n'han fet bastant pocs exemplars, i que tindrien voluntat de fer-lo arribar a les escoles; doncs, crec que seria motiu de demanar al Departament d'Ensenyament que fes un conveni amb el Síndic de Greuges per tal que fos el mateix Departament d'Ensenyament qui s'encarregués de la divulgació d'aquest vídeo a totes les escoles del país.

Etcètera. Crec que s'haurien d'anar establint col·laboracions d'aquest tipus, perquè, en definitiva, estem tots treballant per la millora del servei als ciutadans i, per tant, de la qualitat de vida, cosa que, en principi, les mateixes institucions públiques, de la Generalitat, o dels ajuntaments, també han de fer.

Bé, dimecres que ve, en el Ple, ja tindrem ocasió de comentar, potser, altres coses que haurem aprofundit una mica més, però, en qualsevol cas, aquesta és la meva intervenció, i acabo, doncs, una vegada més, i un any més, agraint el treball positiu, important per als

drets dels nostres ciutadans, que la institució del Síndic de Greuges de Catalunya està fent des de fa anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bosch. Per a la seva resposta, té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Agraeixo la intervenció del senyor Bosch, representant del Partit per la Independència. Crec que..., bé, els comentaris que ha fet, hi estic absolutament d'acord.

Ja he explicat aquest matí mateix la meva participació en aquesta reunió de síndics locals, de síndics de greuges locals, a Granollers; ahir vaig explicar, també, la meva participació en reunions conjuntes amb els síndics de greuges de les universitats. Per tant, aquesta és la meua voluntat. El que..., coordinar és més difícil, però sí assessorar i col·laborar amb ells al màxim possible. I coordinar també, en qüestions de feina també; ara, vertaderament, no tinc la capacitat de coordinar-los en la part organitzativa o material, però sí que en tot el que sigui una col·laboració, perquè no hi hagi mai cap llacuna, que un ciutadà no pugui trobar una institució que defensi els seus drets, en aquest cas, específics, de les corporacions locals, o bé de les universitats.

Això que poguéssim fer aquest desplegament territorial a través dels ajuntaments, bé, aquest és un tema que he contestat abans: és un tema que està obert, jo estic disposat a trobar-hi alguna solució. El fet és que, cada vegada que jo em desplaço a una ciutat, a una població, la primera autoritat que vaig a visitar és l'alcalde i, després, si en aquella mateixa ciutat també hi ha consell comarcal, també m'entrevisto amb el president del consell comarcal. Per tant, aquesta voluntat de diàleg i de contacte amb el poder local, la comparteixo plenament, no? El que passa és que hauríem de trobar alguna fórmula. Ja he explicat abans quina és la situació al País Basc, quina és la situació –en el cas que es va plantejar ahir– a València, però, en fi, jo hi estic disposat.

El que passa és que, pensin, és clar, que tenim unes limitacions pressupostàries, i diria que..., vull dir que moltes vegades hem estat la primera institució que s'ha desplegat, que s'ha presentat en una població, i, vertaderament, la gent, el ciutadà, ho agraeix molt. I, per tant, jo crec que això és molt positiu. Em fa l'efecte que intentaré, doncs, encara –si puc, si tinc els mitjans i tinc el temps–, de poder encara, en comptes de com ho faig ara, cada mes i mig, fer-ho cada mes, etcètera. Serà molt difícil, però bé, intentaré que, aquesta presència a tot el territori de Catalunya, sigui al més efectiva possible. Si trobem mitjans, podríem estudiar de quina forma o altra podem cobrir aquesta presència nostra, ja permanent, a comarques.

L'últim comentari que m'ha fet el senyor diputat és el tema aquest del vídeo. Miri, nosaltres, en aquest vídeo, el que intentem és fer una explicació bastant pedagògica de què fa el Síndic, quines són les seves competències, i nosaltres, per exemple, hem fet una edició limitada. Però pensin, per exemple, que nosaltres hem

estudiat una mica aquest tema, i veiem que a Catalunya hi han tres mil cinc-cents escoles, i, per tant, per poder oferir aquest servei a totes les escoles de Catalunya, ens costaria uns dos milions de pessetes. En aquest moment, el Síndic no..., encara que el Parlament sigui sempre..., ja no dic molt generós, però, vaja, generós amb nosaltres sempre –quan li hem demanat alguna cosa, doncs, ens l'ha donat–, però, en definitiva, pensin que són xifres, una mica, que, sortir del nostre propi pressupost, no.

Aquesta idea que m'ha donat, de buscar un acord, una col·laboració amb el Departament, la hi agraeixo, i miraré si hi ha una possibilitat de trobar un ajut o una col·laboració. Si no, del que poden estar ben segurs és que no mantindrem l'edició que hem fet –només l'hem fet, una mica, també, per saber la seva opinió del nou vídeo, si era en la línia que vostès havien pensat que podíem fer una cosa d'aquest tipus–, perquè nosaltres pensem, si no arribar a les tres mil cinc-cents escoles, arribar a les màximes possibles. És a dir, en la mesura possible, no deixarem el nombre de vídeos en els que tenim ara, l'edició que hem fet, sinó ampliar-ho.

La presidenta

Gràcies, senyor síndic. El senyor Bosch vol repreguntar? (*Pausa.*) D'acord. Doncs ara passàrem al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana: el senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyora presidenta. Tornar a agrair, novament, en el nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'excel·lentíssim síndic de Greuges, als adjunts i al conjunt de persones que l'acompanyen, per les seves exhaustives explicacions, tant del dia d'avui com d'ahir mateix; l'interès, també, demostrat per respondre les qüestions que es van plantejar ahir, i que imaginem que haurà suposat una activitat..., una tasca molt important durant el dia d'ahir. i d'avui mateix; reiterar, també, la valoració francament positiva que el nostre Grup Parlamentari fa de la seva tasca i de l'Informe elaborat per a l'any 1998.

Voldria començar, només, plantejant algunes qüestions, alguna reflexió i alguna repregunta sobre la part final del capítol d'organització. Com és lògic –i ja ho ha dit–, el síndic comparteix conceptualment la necessitat de dotar de més recursos, de més mitjans materials, de més recursos humans, la institució, i en això, òbviament, hi estem d'acord. Que el seu pressupost depèn d'aquest Parlament també és una evidència i, per tant, que el Síndic fa el que pot.

Malgrat tot, en el tema de la descentralització, i en el tema de les subseus, més enllà dels possibles condicionants geogràfics o no, la millora de les comunicacions, amb l'existència d'un servei molt interessant, com és el de l'atenció telefònica, sobretot aprofitant aquestes bones relacions que manté amb els ens locals, aprofitant aquest precedent que hi ha, d'aquesta primera trobada amb els síndics de greuges o defensors del poble locals, hi ha una cosa que jo l'any passat li vaig plantejar, i segurament no suposaria un

dispendi de recursos extraordinari, i és la possibilitat d'estudiar, en conveni amb els ens locals, la possibilitat de dotar d'una finestra o un registre únic aquests ajuntaments, per poder fer arribar les queixes del ciutadà a la institució. Podria ser una possibilitat, tot a l'espera que, més endavant, es pugui disposar de més recursos.

Hi ha una segona qüestió que ahir vaig plantejar, que jo crec que vostès en van prendre nota, perquè em sembla que és interessant, i és aquella..., jo ho definia com una certa compartimentació excessiva d'algunes matèries. Poso, i posava ahir, l'exemple de tota la qüestió relativa a la violència de gènere, la violència domèstica, el tema de família, el tema immigració... Fixin-se bé: en l'informe, com és tradició, i és, fins fa poc, doncs, un fet molt normal, se situava i se situa el tema de la violència de gènere en l'apartat de justícia, que contribueix una mica a dotar aquest problema d'una certa imatge..., d'una certa imatge..., no ho sé, d'una resposta jurídica, penal, a un problema que va més enllà, o transcendeix més enllà de l'àmbit estricte de la justícia: afecta els serveis socials, afecta la sanitat, afecta el treball –quant a la compatibilització de l'activitat laboral amb la vida domèstica–, afecta el lleure, afecta el turisme, el món de la restauració, el món del transport públic –en tant que no estan adaptats els vehicles–, o en els restaurants no hi ha cadires per a les criatures.

Per tant, jo crec que seria interessant de cara a successius informes, de la mateixa manera que vostès contemplen, conscientment, el tema de la immigració en l'apartat d'administració general, no el situen ni en l'àmbit de la justícia, ni en l'àmbit de la seguretat, que també ho és. Doncs, de la mateixa manera, hi ha àmbits com el de família, que no mereix una atenció, diguem, genèrica o global, sinó molt específica en alguns apartats en el seu Informe. És un suggeriment que no sé si ahir, potser no em va deixar expressar prou bé, o potser sí que n'han pres bona nota.

Entrant directament a algunes qüestions... Perdó. En el tema de la divulgació, ara s'ha plantejat la possibilitat de convenir amb el Departament d'Ensenyament la divulgació del vídeo a les escoles, cosa amb la qual nosaltres estem d'acord. Jo ahir li plantejava la possibilitat de correspondre al Govern, encara que no és una tasca específica del Govern, però atès que fa una tasca molt habitual i molt important de difusió d'altres coses que tenen tanta o més importància que la situació, però que és habitual que l'Administració gastí molts diners en publicitat institucional, i que, a més a més, s'ha dotat d'un organisme que transcendeix més enllà de l'àmbit del Govern, com és el mateix Consell Assessor de Publicitat que és de la Generalitat, no és només del Govern, suggereixo, si és possible, adreçar-se a aquest consell per veure quina resposta podria tenir en relació amb les demandes o les peticions que la institució fa de tenir més divulgació de la institució, i de fer responsable en aquest apartat el mateix Govern de la Generalitat.

I entrant en algunes preguntes concretes, en el tema de les queixes pels aeroports, jo no em referia tant –em sembla que això ho va entendre el síndic– al funcionament, a la qüestió logística, a la titularitat o possibles

traspassos del tema de l'aeroport, que això transcendeix molt l'àmbit de les seves atribucions, sinó específicament al tema de la responsabilitat patrimonial. Jo agraeixo la resposta del síndic en el sentit que, de moment, no havia rebut cap queixa. M'imagino l'any passat, i en el que portem d'any, jo li asseguro que en l'Informe de l'any vinent segur que n'hi hauran moltes, tenint en compte que les oficines d'informació al consumidor, OCUC, ja n'han anat rebent una autèntica allau. Jo, l'únic que li demanava o li traslladava és que tingui una certa previsió en aquest apartat, tenint en compte, sobretot, el percentatge altíssim de rebuig d'aquest tipus de gestions fetes pel síndic quant a l'acceptació, que em sembla que estava per sota del 50%, ha dit, en matèria de responsabilitat patrimonial.

En el tema de l'habitatge, jo no sé si no ho he entès... Jo, ahir, plantejava si la dificultat està tant o més en els requisits o paràmetres que s'exigeixen normativament per tenir accés a un habitatge de promoció pública –paràmetres de renda, de superfície, etcètera, etcètera– que no tant en l'oferta que es fa d'habitatge, que també, evidentment, és molt petita. Em responia, em semblava, si no ho he entès malament, que no hi ha cap restricció normativa que impedeixi l'accés a les famílies de rendes baixes, sinó que l'impediment ve, bàsicament, pel nombre insuficient d'oferta. Si aquesta afirmació fos certa, tampoc entendríem per què les famílies de rendes mitjanes hi tenen més accés, perquè, en definitiva, el nombre insuficient d'oferta afecta el conjunt de condicions i classes socials. Jo no he entès ben bé l'argumentació que ha facilitat abans.

En el tema de la rehabilitació, li agraeixo la informació, que, a més, estudiarem amb detall, sobre el fet que descarta una reforma de la Llei de l'habitatge del 91, en canvi sí que recomana el seu desenvolupament reglamentari, que coincidim que és molt insuficient, però m'ha cridat l'atenció en un apartat com és el tema de la tutela del comprador immobiliari. Hi ha qui planteja la possibilitat que, en el marc de la legislació de tipus civil, no administratiu, s'hauria regulat aquesta qüestió, però em fa l'efecte que és un tema interessant sobre el qual caldria parlar una mica d'atenció.

En el tema del medi ambient i el tema de la contaminació acústica, jo li demanava ahir per la receptivitat que la institució ha trobat en el conjunt d'administracions. Vostè deia fa uns instants que havia estat positiva, positiva, i posava l'exemple de les autopistes i infraestructures viàries, el tema de les pantalles acústiques. I pel que fa a aquesta qüestió que planteja en l'Informe de l'adopció d'ordenances específiques per part dels ajuntaments, i pel que fa a aquesta necessitat que planteja el síndic que hi hagi una llei específica, un marc regulador específic per part del mateix Govern de la Generalitat: quina receptivitat ha tingut específicament, aquest tema?

Saludar també la decisió del Govern, del Departament de Governació, que –ni que sigui amb retard–, des de l'any 93, el Síndic venia insistint en la necessitat que es regulés el dret d'admissió als locals públics, la qual cosa suposa un reconeixement de la tasca del Síndic.

I en el tema de la gent gran, jo no volia dir tant ahir que em semblava prioritària la qüestió de les places residencials i dels centres de dia. Evidentment, l'autonomia i l'ajut al domicili per a la gent gran és el futur i és l'horitzó cap al qual hem de tendir, però, en aquests moments, els recursos, malauradament, intermedis, com són aquests, sobretot l'oferta de places públiques en aquest apartat, és francament insuficient. Jo, l'únic que constatava o valorava era que en l'Informe, aquest any, a diferència d'altres exercicis, no intensificava, no posava l'accent en aquest apartat.

I acabo amb el tema de presons. Jo li agraeixo que hagués pres la iniciativa en aquest tema del trasllat de les presons, d'oferir-se com a mitjancer. Per tant, va ser, crec, una bona pensada per part del síndic; en tot cas, lamento que les administracions, diguem-ne, afectades no acceptessin el seu oferiment, el que confirma, en la nostra opinió, el bloqueig institucional al qual està sotmesa aquesta qüestió, almenys fins passades les eleccions municipals pròximes, i l'absència de voluntat política en aquest terreny.

Si de cas, només dir-li, en aquest tema de les presons també, que el Síndic estigui molt amatent quan hi hagi el possible acord entre les administracions concurrents, tant la Generalitat com l'Ajuntament, als sistemes, o a la determinació dels sistemes d'actuació urbanística concrets que s'adoptin en els solar que avui ocupen les presons. Em refereixo a si hi haurà una reserva suficient d'habitatges de promoció pública, zones verdes, habitatges de lloguer, de renda lliure, de renda limitada, etcètera, etcètera. És a dir, que més enllà de desbloquejar aquest tema del trasllat de les presons, que és urgent, també hi posi l'accent en la possible utilització que es fa d'aquests espais.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Ridao. Per a la resposta, té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Bé, el primer comentari que ha fet, no sé si pregunta o comentari que ha fet, era sobre aquesta possibilitat del tema de desplegament de la institució, territorialment. El que plantejava, que s'acostava també al que havia dit el senyor Bosch, és aquesta finestra dels ajuntaments. Bé, aquest és un tema que també no fa gaires dies, quan vaig visitar Falset, l'alcalde de Falset se'm va oferir, que si volíem l'Ajuntament, doncs, hi estaria disposat.

Per tant, aquest és un tema en què hi ha una certa possibilitat i, per tant, ho estudiarem; ho estudiarem, i faré, també, les gestions oportunes amb totes les administracions per veure si hi ha una voluntat que això pugui ser possible, perquè el que no podríem fer és fer-ho només en uns ajuntaments i en altres no; és a dir, hauria de ser una oferta que, després, els ajuntaments podrien, o no, acceptar, però m'agradaria estudiar-ho una mica més a fons.

Per tant, en principi, els agraeixo la seva aportació com a proposta, i intentaré, doncs, en un temps relativament

breu, estudiar-la i prendre, més o menys, una decisió i, llavors, possiblement també, demanaria l'ajut i la col·laboració del Parlament per si això pot afectar una mica el que diu la nostra Llei del Síndic de Greuges, que és aquesta incompatibilitat tan gran amb qualsevol altra institució pública o política, etcètera. Per tant, que pugui haver-hi aquesta plena independència de la institució. No ho sé; aquest és un tema que m'agradaria no més estudiar si, verdaderament, això pot xocar o no amb la nostra Llei constitutiva.

Sobre aquest tema del tractament, de l'Informe, de fer una aportació més horitzontal, deia, d'una sèrie de temes. Bé, aquest podria ser un, també, tema a tenir en compte; potser, no sé si per al proper informe, però tenir-ho en compte. Ara, verdaderament, és que la violència no solament és la domèstica, sinó que hi ha molta violència, i, per tant, és clar, nosaltres potser, no ho sé... Com que vaig veure que l'Informe que havia fet l'estimat amic Rahola s'ajustava molt i he tingut sempre una certa deferència a mantenir la mateixa actitud. Ara, potser és possible introduir, doncs, un cosa, vaja un informe, poder introduir o poder unificar una sèrie d'activitats que són de diversos departaments en un apartat horitzontal que pugui afectar més d'una administració.

(Pausa.)

Sobre l'altre tema que vostè ens va plantejar ahir, que, bé, nosaltres estem molt preocupats, ho hem assenyalat en l'Informe d'aquest any, és la responsabilitat patrimonial. Aquest és un tema en què hem avançat molt poc i que, indubtablement, ens fa una mica..., tenim dificultat d'anar avançant i que es vagin acceptant les nostres recomanacions o suggeriments. I, precisament, per aquesta mancança de resposta i, com he dit ja abans, anteriorment, que no arriba potser al 50% d'acceptació de les nostres resolucions, estàvem pensant, vaja, hem previst la possibilitat de fer un monogràfic sobre aquest tema, perquè com que afecta moltes institucions, faríem un monogràfic sobre aquest tema. Aquesta és una cosa de què m'agradaria, també, parlar, doncs, de la possibilitat que, a part de l'Informe, poguéssim fer, si la presidenta hi està d'acord, alguns monogràfics sobre temes concrets, que això ens permetria, doncs, avançar més i exhaurir més un tema. En aquest tema de la responsabilitat patrimonial, bé, nosaltres hi estaríem interessats.

Quant al tema d'habitatge i de l'oferta, tenim en aquest moment molta més oferta d'habitatges per a famílies de rendes mitjanes que no pas de rendes baixes. Aquesta és la realitat; i, és clar, per què? No ho sé; vull dir, aquest és un tema, doncs, que, en tot cas, estaria disposat també a aprofundir més per què està succeint això, però la realitat que ens trobem és que hi ha una major oferta a les famílies de rendes mitjanes.

I sobre el tema de sorolls, jo crec que –ja vaig dir-ho ahir, i avui m'hi he refermat una mica– són vostès, el Parlament, que han de fer alguna cosa. Jo ja no sé, vull dir, s'ha de... Els ajuntaments ho han de fer, però els ajuntaments necessitarien una legislació que els empares a prendre unes mesures sobre aquests temes; si no,

verdaderament, hi ha, fins i tot, una certa frustració i cansament dels ajuntaments sobre aquest tema.

Per tant, aquest és un tema en què jo, perdoni, el que es diu vulgarment «els passo la pilota a vostès», eh? (*Ri-alles.*)

Em penso que més o menys...

La presidenta

Gràcies, senyor síndic. El senyor Ridao vol parlar? (*Pausa.*) Doncs, aleshores, passàriem al Grup Parlamentari Popular; la senyora Dolors Montserrat té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable síndic, il·lustres síndics adjunts –senyor Bartlett, senyor Cots–, i tots els assessors, que tant ahir com avui els acompanyen... Ahir, per motius, com molt bé deia la senyora presidenta, doncs, que funcionaven diferents comissions, en el moment en què, potser, em tocava intervenir, doncs, vaig haver d'assistir de forma ineludible a una altra comissió, per defensar una qüestió que anava..., d'aquells minuts.

Dit això, honorable, jo crec que el seu Informe, com cada any, vull dir, és un extraordinari informe per a nosaltres, és una eina de treball, doncs, que ens dura per a tot l'any i que, evidentment, un cop més, un any més, és una radiografia molt acurada dels problemes que tenen els ciutadans; problemes que a títol de manca, de deficiències, es pateixen des de Catalunya. Per tant, entenem que moltes d'aquestes mancances que es pateixen per tal de poder donar el degut compliment a totes aquelles persones que per drets els correspon..., per drets constitucionals els correspon i per drets de justícia social, i que, malauradament, doncs, l'Administració, dins de la seva mateixa fallida, en alguns conceptes, no hi arriba. Però és evident que, com molt bé vostè acaba de dir, en aquests moments, aquesta eina de treball, aquest Informe, no és un passar la pilota, sinó que, evidentment, és una eina extraordinària perquè nosaltres des del Parlament de Catalunya la puguem utilitzar per tal d'aconseguir, cada cop més, millorar aquestes situacions que tan bé des de la seva institució ens descriuen. Malauradament, voldríem que fos millor, però és així.

Del seu treball al llarg d'aquest any, tot i que és molt intens, jo li vull destacar i vull agrair –perquè en varem parlar molt– la celebració i la participació en el 50 Aniversari dels Drets Humans l'any passat, el 1998; la relació i el treball que vostè ha tingut amb diferents *ombudsmen*, i en especial amb el de Bòsnia-Hercegovina. Sincerament, l'haig de felicitar. I crec que fins i tot en l'Informe és molt emotiu la inclusió que vostè ha fet de la visita, doncs, de la comunitat de Sant Egidí, en la qual, en la seva sol·licitud que li traslladen a vostès, que crec que és emotiva i ens n'hem de fer ressò tots els polítics, no?, demanen ells, a través de vostès, i evidentment a través nostre, demanen a tots els governs del món que respectin la suspensió de la pena de mort. Jo el felicito que hagi tingut la delicadesa,

doncs, que aquesta trobada que va tenir amb vostès, també ens l'hagin inclosa dins del resum.

I comentar-li que crec que és un encert el llibre segon, perquè ens demostra que nosaltres sempre ens hem d'avançar en el temps. I hem de treballar i avançar-nos en el temps, i vostè ho fa, doncs, quan ens demostra que en aquests moments s'estan produint..., no ara, sinó veient com es ve produint tot un canvi d'activitats humanes i que aquests canvis d'activitats humanes comporten i han de comportar per a nosaltres que ens hi avancem, fins i tot, amb les noves i amb les mateixes iniciatives que estem fent, de present i de futur. O sigui, no podem pràcticament mirar el 2005, ni el 2010, ni el 2020. Per tant, jo crec que el llibre segon és un encert.

I és un gran encert quan vostè parla... Jo li parlaré de la reglamentació de l'oci; vostè ens parla de les motos nàutiques, però sí que m'agradaria que ampliessin aquest ventall. Hi ha molt d'oci que no està prou reglamentat, hi ha molta gent que hi pren mal... Hem de pensar, doncs, en les baixades en els rius, els pòntings..., tot un seguit de coses que ara no caldria anomenar-les, però que la veritat és que s'hi ha de donar una empenta. I crec que vostè, doncs, en fer esment de la reglamentació de l'oci en el mar ja demostra que tot aquest oci en general és evident que s'ha de reglamentar. Per tant, una altra vegada, felicitats.

Han parlat del tema del vídeo, i jo ahir tenia tot un seguit de preguntes, de les quals algunes el meu company, el senyor Vilardaga, ja les hi va fer, i vostè ens ha fet la contesta avui; per tant, res a dir. Però sí que a mi em va impactar de forma positiva el seu vídeo, no?, i vaig pensar que li'n volia preguntar la divulgació, i vaig anotar-me de quina tirada seria i el seu cost. Avui, en la resposta que vostè li feia a l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, doncs, crec que ha quedat una mica clar, però sí que voldria saber de quina forma nosaltres, els partits polítics, podem tenir accés a la compra d'aquests vídeos. Perquè, de la mateixa manera que diferents regidors, al llarg del nostre territori, et demanen l'Informe del Síndic, perquè els és una eina de treball, és una eina que els ensenya la seva tasca municipal com a regidor, perquè aquí veuen moltes queixes, i ells, doncs..., queden reflectides aquelles qüestions que, fins i tot, són semblants o són paral·leles. Vostè ha parlat que, és clar..., en l'Informe ja ens diu que és costós, ens ha dit que valia uns 2 milions de pessetes. I crec que és bo el que ha dit el diputat d'Esquerra Republicana, la possibilitat de fer un conveni amb Ensenyament, per tal que es pugui gaudir dels diners o que pugui arribar a totes les escoles i a tots els àmbits a què pugui anar, a totes les institucions, com més àmplies possibles.

Però jo crec que fins i tot, a la propera Junta de Portaveus, nosaltres, els portaveus que hem pogut gaudir de poder estar en aquesta Comissió, hauríem de transmetre al president del Parlament de Catalunya –que vostè sap que és una persona que treballa moltíssim en totes aquestes qüestions i que té una gran sensibilitat–, perquè segurament que des del mateix, potser, si queden algunes bossetes o algunes bosses que es pogués introduir... –vostès només ha parlat de 2 milions de pessetes–, hi hagués una possibilitat que a través del mateix president del Parlament es pogués buscar –o

pogués instar la presidència del Govern de la Generalitat– la fórmula més adient i més ràpida perquè, evidentment, aquests vídeos poguessin arribar al més aviat possible a les escoles. Jo crec que és molt... I no solament a les escoles: hi han altres institucions. Però sí que també demanar-li, doncs, la possibilitat que nosaltres, en tant que polítics i que podem fer..., repartir, obsequiar, a companys de molts municipis aquesta extraordinària documentació.

Dit això, honorable, li voldria fer dues o tres pinzellades per si al llarg de l'any que ve, doncs, ens ho poden ampliar, no? Vostè, quan parla d'un ajuntament –i això em va donar una idea, que és una sol·licitud que li faig–, parla d'una ordenança per tal de..., uns cartells anunciadors en un indret, en un poble. Està succeint que a tot el territori de Catalunya tenim moltíssims cartells anunciadors d'obres, bé siguin de la Generalitat de Catalunya, bé siguin de la Diputació de Barcelona –PCAL, etcètera–, bé siguin anunciadors d'obres estatals, amb suport de Feder, etcètera. No es compleix la normativa; aquests rètols s'han de retirar al cap d'un temps determinat, i no es retiren. S'acaba l'obra, no es retiren, malmeten el medi ambient, i la veritat és que ells mateixos, aquests cartells, es malmeten en si, i, tot i que els ajuntaments, de vegades, o hi ha regidors que s'apropen al seu organisme de govern, a l'alcalde, a la seva comissió pertinent, per dir: «Ja han passat els dos anys, ja s'ha acabat l'obra, retireu aquest cartell», no es compleix. Jo crec que seria bo que, tenint en compte que vostè ja ens ho apunta a través d'una queixa, doncs, que ens ho poguessin ampliar.

Després comentar-li que, quan ens parla dels minusvàlids i dels serveis socials, no ens parla –tot i que està tot englobat– d'un col·lectiu de persones, doncs, que són sords, que tenen aquesta minusvalia, i que no és un col·lectiu potser molt important en nombre, però són uns sis mil a Catalunya, i tenen veraders problemes per tenir els traductors de llenguatge de signes quan han d'anar als hospitals. Això succeeix a les grans ciutats i succeeix a les zones rurals, no? I sí que ens agradaria, doncs, tenir..., o, si hi han algunes queixes d'aquests col·lectius, quines possibilitats veu vostè de transmetre a l'Administració la necessitat que aquestes persones, quan s'hagin de traslladar per qüestions que afecten la seva pròpia salut, puguin gaudir, evidentment, en el moment oportú i amb tota celeritat, del seu traductor.

Ens agradaria molt..., jo ho he trobat positiu, quan vostè ens diu: «Caldria reforçar la formació dels professionals de l'ensenyament respecte als conflictes que sorgeixen entorn dels adolescents.» Ahir mateix vàiem, a través d'un mitjà de comunicació, la violència o els problemes que existeixen en nanos d'una certa edat en les escoles envers els seus professors. M'agrada quan vostè parla d'incloure tècniques de mediació. Ens agradaria saber –si no avui, un altre dia; no és pas perquè m'ho respongui avui– quin ressò ha tingut, doncs, a Ensenyament poder incloure aquestes tècniques de mediació o la figura d'un mediador, que podria mediar entre pares, alumnes i professionals, i que crec que segurament suavitzaria aquesta violència que s'està detectant en aquests moments, no?

I després li voldria comentar que, quan parlem de la gent gran, als polítics ens fan arribar moltes vegades –però no n'hem pogut treure l'aigua molt clara, i crec que potser vostè pot tenir molta informació– que hi ha una manca de pròtesis, i vostè sap que les persones madures i les persones grans, el que més pateixen és que es trenquin el fèmur –ho dic així, en to col·loquial i en to senzill. Sembla ser que no hi ha prou pròtesis per a tothom i de vegades s'ha d'escollir prioritzar l'edat de les persones. Però és evident que a aquell a qui no li toca li malmet la seva pròpia qualitat de vida en un futur i, fins i tot, doncs, amb uns problemes importants de desplaçament i de recuperació de rehabilitació. Ens agradaria conèixer quin coneixement en tenen –si no ara, de cara a aquest any 99– i quines possibilitats tenim, a través d'instar, amb la seva col·laboració, aquesta millora, i que poguéssim gaudir de més pròtesis per a les persones que, quan ja són madures i grans, tenen aquesta problemàtica.

I, per últim, voldria acabar fent-li una sol·licitud. I és la següent: hi ha un col·lectiu important de persones, que no es poden determinar, que són aquells nanos que se'ls anomena *borderliners*. Ningú en sap res; no pots parlar-ne, perquè no saps on arriben els paràmetres, però la realitat és que existeixen. I, com que existeixen i costa molt de saber quins ho són o quins no ho són, o quines ajudes poden haver-hi, la veritat és que hi ha un col·lectiu de pares molt preocupat per aquestes qüestions –i em dirigeixo al senyor Cots, que potser, doncs..., vull dir, ell és una persona molt experta–..., crec que fóra bo, si no un informe, potser, algun dia, una trobada amb els diputats d'aquesta Comissió per poder parlar d'aquestes qüestions i perquè nosaltres també, quan hàgim de donar respostes a persones molt preocupades, doncs, dels casos o dels nanos *borderliners*, evidentment, puguem afinar al màxim possible i amb la màxima informació.

Dit això, agrair-los les respostes que ens han donat, i, evidentment, doncs, que ja ens trobarem en el Ple, en el nostre posicionament. Agrair-los a tots vostès el treball fantàstic que vostès, com cada any, doncs, realitzen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Montserrat. Per a la seva resposta, té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Bé, en primer lloc, agrair a la senyora Montserrat la seva intervenció, i, bé, dels comentaris que m'ha fet sobre l'Informe, voldria dir-li que la commemoració de la Declaració universal dels drets humans, doncs, no solament es va acabar l'any passat, sinó que continua aquest any 99, i que, bé, en la mesura de les nostres possibilitats, hi continuem participant d'una forma molt continuada, amb actes sobre donar a conèixer la Declaració universal dels drets humans. Fins i tot, doncs, podria avançar aquí que estem..., vaja, volem ara editar una edició de la Declaració, de la Convenció dels drets humans, de les Nacions Unides (*veus de fons*)..., dels infants –dels infants–, perquè, com que ara farà deu

anys, aquest any 99 són els deu anys, nosaltres ja ens volem avançar a altres institucions, i per donar-hi tot el nostre interès iniciem... –està, em penso, a impremta, ja–, que fem un fullet, una edició molt senzilla, i que nosaltres en diem, una mica, «una cartilla», perquè té una forma de cartilla, no?, vull dir, volem fer una cosa que sigui còmoda perquè la puguin tenir els pares i la puguin tenir els nanos. És a dir, seria una forma, doncs, de continuar avançant a donar a conèixer, perquè sigui més la realitat, autènticament, el tema dels drets humans.

Bé, quant a això del vídeo, vull dir, nosaltres, com deia abans, estem estudiant la possibilitat de fer una tirada més important. Mirarem de quina manera la fem, quines són les nostres possibilitats materials per fer-ho. Jo, tot el que siguin aportacions i idees per poder fer aquesta divulgació, hi estic absolutament obert. És a dir, no els diré que em comprin el vídeo, perquè nosaltres no el podem vendre, perquè no podem..., però, bé, alguna fórmula podríem trobar, d'una col·laboració amb totes les institucions públiques sobre..., bé, que sigui al més àmpliament conegut, sobretot, com dèiem nosaltres –creiem que és important–, a les escoles.

Pensin que nosaltres pràcticament cada setmana, gairebé cada setmana, tenim una o dues visites d'escola a la institució, no? O sigui que aquest treball de donar a conèixer la institució a la infància, a la gent jove, als instituts, doncs, ho fem d'una forma molt..., molt..., vaja, pràcticament, ja dic, cada setmana tenim una o dues visites de diverses escoles: unes de Barcelona, les altres vénen d'altres comarques, fan el viatge, vénen aquí al Parlament i, abans o després de visitar el Parlament, vénen a la institució, etcètera. Per tant, jo crec que estem absolutament oberts a tenir converses amb tots vostès per poder..., per poder...

Sobre aquests rètols d'execució d'obres, en prenc nota, i farem les gestions que creguem oportunes perquè això es pugui..., es pugui...

El tema de les queixes dels sords, aquest és un tema que nosaltres també hi hem intervingut bastant, hi estem molt sensibles. Hem de trobar les fórmules que facin possible tant el tema del llenguatge gestual com també els altres aprenentatges que puguin tenir la gent, doncs, d'això. Estem treballant molt que no hi hagi una marginació, d'aquest daixò. Com també estem en contra de la marginació, doncs, a les escoles, a tot arreu, etcètera. Creiem que una minusvalidesa, de l'ordre que sigui, no pot impedir que aquell ciutadà o ciutadana pugui gaudir de tots els seus drets d'una forma normal, i poder-se relacionar amb la resta de la societat d'una forma absolutament normal.

Vostè també m'ha fet un comentari sobre la nostra col·laboració internacional, dels *ombudsmen*, i jo li volia assenyalar que la nostra col·laboració amb institucions homòlogues, de països en transició a la democràcia –vaig plantejar-ho ahir ja una mica–, ve a ser una mica el nostre 0,7%. És a dir, demano a la nostra gent..., perquè no podem aportar diners, no tenim diners, però sí que en canvi dediquem una part del nostre temps, tots plegats, no solament el síndic i els seus adjunts, sinó tot el personal de la casa, a aquest contacte permanentment

amb aquelles institucions que creiem que la nostra col·laboració els ajudarà a desenvolupar, i que verda-derament veiem que... –encara que siguem, tots plegats, els *ombudsmen*, unes institucions molt petites, algunes vegades amb poca acceptació pels poders polítics–, creiem que enfortir aquestes institucions... Ja ho vam veure l'altre dia, per exemple, no?

Pensin que els *ombudsmen* que van venir la primera vegada i la setmana darrera eren o serbis o musulmans o croats, i treballen conjuntament. És l'única institució en què conviuen i que no hi ha cap problema entre ells. Per tant, encara que sigui un nucli molt petit, em fa l'efecte que és una demostració de la voluntat que, a través de les institucions de defensors, o de síndics, hi ha aquesta interrelació entre les tres ètnies, o les tres religions, en aquest cas a Bòsnia. I per tant a mi m'agradaria molt que aquesta experiència la tinguessin present, senyores diputades i senyors diputats, quan en algun moment parlin de política internacional i de la solució del conflicte, de la solució que es pugui trobar, la solució de Kosovo, que es pensi a insistir que, com es va fer a Bòsnia-Hercegovina, als acords de Dayton, doncs, hi haguessin alguns acords que permetessin la creació d'unes institucions també en el Kosovo, perquè crec que, sent una cosa relativament petita, doncs, pot ser important.

Volia fer-li aquest comentari, no?, perquè vegi que verda-derament, en aquest sentit, doncs, estem absolutament d'acord, i que hi insistirem. I aquests recursos, i aquesta daixò... Per exemple, divendres passat vaig haver d'enviar una carta al president del Parlament d'Hondures, interessant-me, molt respectuosament, per la decisió que l'Assemblea d'Hondures va prendre de retallar el pressupost i escurçar el mandat del nostre col·lega d'aquell país, com a conseqüència d'haver efectuat unes dures però raonades crítiques al Govern, en compliment del seu mandat. És a dir, es referia sobretot als ajuts que han arribat de molts països sobre Hondures, i a la forma absolutament desafortunada i caòtica en què aquestes ajudes han arribat al llarg de tota la població d'Hondures. Per tant, hi ha una decisió per, no solament retallar-li les competències, sinó que fins i tot se li vol escurçar el seu mandat, perquè així, ara, acabaria el seu mandat, i buscarien potser un *ombudsman* que fos més domesticable.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara, pel Grup Socialista, passariem la paraula a la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Honorable síndic, adjunts i persones que l'acompanyen, abans que res, també, disculpar-me per la meua no-presència ahir en aquesta Comissió, donada la meua qualitat de membre de la Comissió de Política Social. I també disculpar el company Martí Sans, perquè per raons de la seva regidoria a l'Ajuntament de Figueres, avui no ha pogut estar aquí, però m'ha passat d'alguna manera el que ell va comentar ahir, i m'he llegit l'Informe que vostè va donar per escrit, i per tant, doncs, no faré..., no és que li

farem preguntes des del Grup Socialista, però sí alguns comentaris.

Primer de tot, reiterar la valoració positiva. Extraordinàriament positiva, perquè de nou ens serveix per avaluar la nostra activitat parlamentària. És a dir, és aquesta mirada ciutadana que, a vegades, des de l'àmbit de la política, tant de responsabilitats de govern com d'oposició, a vegades no saps si la seva activitat política correspon a la realitat. Aquesta mirada ciutadana independent i plural, per dir-ho així, no?, que veiem que molts dels temes que vostè planteja es plantegen quotidianament en aquest Parlament, eh? I per tant, doncs, li agraïm amb profunditat aquesta manera de fer, amb vocació social, que té el Síndic.

I les meves intervencions seran telegràfiques en sis aspectes. Primer, allò que anomenem els «clàssics» del Síndic. I no perquè siguin clàssics perden pes, i li agraïm que ho reiteri.

Vol dir reiteradament demanar a les administracions, en plural, molta més capacitat d'escolta al ciutadà, i molta més eficiència, i molta més coordinació. Aquest és un clàssic; ha esdevingut, jo diria, un gran clàssic, perquè els ciutadans continuen pensant que les administracions estan excessivament lluny. I encara que és cert que l'Administració local, aparentment, és la que té més proximitat, i probablement, en volum, diríem, més demandes ciutadanes. Jo no penso que és la que ho faci pitjor, eh?, ans al contrari, en moltes ocasions; el que passa és que segurament el control ciutadà de l'administració de proximitat és molt important. Però també ho diu vostè, que cal millorar l'escolta del Departament d'Ensenyament entorn a les famílies, els ensenyants, els alumnes; o també ho diu, el síndic, quan diu: «Hem d'escoltar els ciutadans que estan en llista d'espera a urgències», eh? Per tant, aquesta mirada d'eficiència i escolta és molt important.

Llavors, altres clàssics temàtics que continuen estant presents, perquè entre tots no ho hem resolt: accidents de circulació –jo en voldria fer especial esment, perquè també s'ha convertit malauradament en un clàssic, i jo crec que hi reflexionem poc, no només des del punt de vista de seguretat vial, sinó també des de mecanismes molt més psicològics, de relació amb el cotxe o amb la velocitat–; la reforma de l'atenció primària; la infermeria de la presó de Figueres; Wad-ras, Model, Trinitat; llistes d'espera; inserció social; contaminació acústica; poca transparència en ordenació urbanística... És a dir, agrair-li que, per clàssics, hi continuïn sent –me n'he deixat molts, eh? Però, per tant, en aquest capítol, nosaltres..., són novament aquesta veu d'escolta de temes que no podem oblidar.

El segon agraïment, i valoració, és respecte als models. Es va més enllà de la demanda individual, i es reflexiona sobre models d'infància; sobre models de serveis socials; sobre models d'atenció de zero a tres anys; sobre el model d'atenció a les persones grans, fins i tot, prioritzant –i ho compartim, eh?– l'envellir a casa; un model d'atenció a la immigració; un model sobre l'Administració de justícia; l'organització de les administracions... Etcètera. Per tant, li ho agraïm, i li demanem que continuï també reflexionant sobre el model.

Tercer –molt important, per nosaltres–, legislació. És a dir, constantment el síndic fa esment, quan li sembla, o als seus assessors, amb independència de millorar els models organitzatius, que calen canvis legislatius, o normatius. I això ja traspasa les barreres de Catalunya –la Llei d'estrangeria–, o fins i tot fa referència a l'àmbit europeu –la necessitat de reflexionar sobre Schengen, Tractat d'Amsterdam... O sigui que li ho agraïm. Li ho agraïm perquè ens sembla que són reflexions que des de Catalunya podem aportar i les compartim.

I li fem un prec. Quan avalua si les seves demandes han estat o no, d'alguna manera, acceptades pels governs que han de legislar, sobretot pel Govern de Catalunya, no fa mai cap esment a les iniciatives de l'oposició. És a dir, aquest Parlament genera molta activitat, tant legislativa, des de l'oposició, com també a través d'altres fórmules, com són proposicions no de llei, etcètera, que demanem canvis normatius. I m'explicaré amb alguns temes concrets.

Vostè va demanar al Govern de la Generalitat que reflexionés sobre un punt dels estatuts dels casals d'avis dependents de l'ICASS, en què es prohibia efectuar actes polítics. Això ha estat demanat reiteradament per part de grups parlamentaris. Fins al moment no sabem que això hagi estat canviat. La demanda ja és un exemple, eh?, però podríem parlar d'altres.

Per exemple, el Parlament de Catalunya, també reiteradament, en l'últim debat de política social, demanava que es fes una prestació de dret..., que les persones que cobren una pirmi, un salari social o rendes baixes, poguessin tenir dret a un suplement destinat a pagar l'habitatge de lloguer. Aquesta és una iniciativa presentada per diversos grups parlamentaris, i també demandada per vostè quan reflexiona sobre l'habitatge. I és un canvi normatiu, per dir-ho així.

És a dir, volem que continuï parlant de canvis normatius, o de legislació, i ens sembla molt interessant. També sàpiga que des de l'oposició, encara que no tenim capacitat de legislar ni de fer decrets, recullen moltes vegades, o abans de la seva intervenció, demandes de canvis normatius que no estan recollides... –jo no vull tornar a fer referència a la qüestió molt parlada, el darrer any del 97, del decret de preus, de preus públics, que reiteradament, i a l'últim debat de política social, vam tornar a demanar que es tornés a revisar, sense èxit. Per tant, li demanem que incorpori també, si és possible, una certa visió que aquest Parlament debat sobre normativa.

I en aquest capítol de normativa, una demanda. Nosaltres hem reflexionat molt –i vostè, cada any, en aquests clàssics– sobre legislar sobre drets socials. Nosaltres demanem al síndic –perquè és un motiu reiterat, quan parla de persones grans, o quan parla de malalts mentals, etcètera, o de famílies monoparentals–, si hem de legislar allò que nosaltres anomenem la dependència, la protecció social a la dependència. És a dir, vostè en aquest..., fins i tot traspasar les barreres de legislació de Catalunya, proposa –i el cas més clar és el tema de la Llei d'estrangeria–: li demanem al síndic que durant aquest any reflexioni, o ens ajudi a reflexionar, o com-

partim la reflexió, si hem de legislar una llei de protecció a la dependència, a Catalunya, a l'Estat o a Europa, amb aquesta idea de crear una Europa social. Per tant, aquest és un prec des de l'àmbit de la legislació; per nosaltres, molt interessants, les seves reflexions.

La quarta referència és que vostè constantment en el seu Informe fa anàlisis normatives. I ho agraïm. Fa reflexions, i fins i tot pren partida, sobre l'aplicació del Codi penal, dient que això no ha de malmetre que les persones privades de llibertat accedeixin al món laboral, que la finalitat del treball penitenciari no és la redempció de la condemna, prioritàriament. I li ho agraïm. Ha posat un exemple d'avaluacions normatives, per nosaltres molt interessants. O reiterar l'incompliment de la Lismi. O veure com la legislació respecte a la contaminació acústica ha anat bé. Etcètera. Per tant, aquest quart punt, d'avaluació de la normativa, l'hi agraïm.

El cinquè punt era que té la capacitat, el síndic, d'adaptar-se a aquells temes que en podríem dir emergents. Qui podria pensar que el Síndic de Greuges, l'any 93, o 94, parlés de les motos aquàtiques? Segurament cap de nosaltres ho pensaria i, en canvi, aquest és un tema de vida quotidiana. I ens sembla que aquests temes emergents, com n'hi poden haver molts altres, vol dir que el Síndic, la Sindicatura de Greuges s'adapta a la realitat.

I el sisè i últim punt fa referència a quatre demandes temàtiques. Una, ens sorprèn les poques demandes ciutadanes respecte al transport públic. És a dir, el transport públic..., o el privat, també, eh?, tot allò que ara en diem «mobilitat». No, no ho dic perquè avui siguem aquest Dia d'autoreflexió sobre els cotxes. O sobre el tema dels peatges... Vostè tampoc no dedica un capítol, per exemple, al transport i a la mobilitat, quan és un tema constantment parlat en aquest Parlament. Parlo del tren, de l'autobús, etcètera; de bicicleta, d'anar a peu, dels aeroports... Mobilitat, eh? I, en canvi, curiosament, no té un gruix temàtic en el seu llibre, o en el seu, diríem, resum.

La segona demanda temàtica és respecte a la violència a l'adolescència. Això li ho demanem a l'adjunt al Síndic, que en fa esment, i en fa esment reiteradament. Però ens sembla..., i no per criminalitzar en absolut l'adolescència, ans el contrari: per intentar ser un observador més d'allò que passa –si és que passa–, sense fer alarmisme, des d'aquesta visió serena de la Sindicatura o de l'adjunt al Síndic dels menors, en un tema, em sembla, pel qual tot Europa i tot el món està especialment, doncs, preocupat; si està augmentant o no, i quins són els, diríem, elements que generen que hi hagi violència entre l'adolescència, que són múltiples, evidentment, i no es tracta de cap culpabilització política. Per tant, la segona demanda temàtica és en relació amb la violència i l'adolescència.

I un altre tercer tema que jo vaig, em sembla, comentar en la intervenció de l'any passat era la invisibilitat de l'ètnia gitana. I tampoc ho dic amb cap sentiment de culpabilitzar i de negativitzar. A vegades jo dic que és una de les poques ètnies que no reclama territori, i, en canvi, doncs, aquest ens sembla que és un element de

reflexió important, de com avancem en l'acceptació de la cultura gitana, però també des del vessant de problemàtiques socials que estan en alguns sectors de l'ètnia gitana, inherents. Quan un veu, per exemple, l'avaluació del PIRMI, veu que el 20% dels salaris socials a Catalunya són de famílies gitanes, eh? Per tant..., i això, hi insisteixo, ho dic en els dos sentits: en el sentit d'avaluar com, entre tots, hem fet una acceptació o una permissivitat d'una ètnia diferent, que té una cultura, en alguns aspectes, diferent –lingüística, de cultura, de costums, etcètera–, i, per l'altre costat, si realment, doncs, hi han alguns aspectes –socioeconòmics, etcètera– en què hauríem de reflexionar col·lectivament. I torna a ser invisible. Almenys, perdoni, però no ho he sabut..., potser necessito una lectura més detallada. És un tercer prec temàtic.

I l'últim –i aquí acabo– és si la Sindicatura, si el síndic, l'honorable síndic, creuria que en aquest moment la maduresa del Síndic podria –maduresa de la Sindicatura de Greuges–..., seria necessari identificar un adjunt al Síndic, diríem, de tutela, per dir-ho així, o d'especial atenció a les persones grans amb incapacitat mental –demència– i dels malalts mentals amb incapacitat, diríem, fins i tot jurídica, per prendre decisions. És a dir, nosaltres havíem plantejat en alguna ocasió, si calia, un adjunt al Síndic per a les persones grans, i hi hem estat reflexionant; sé que altres comunitats autònomes hi estan reflexionant sobre aquest tema. Però, específicament, un curador o tutelador de drets socials, civils i de drets jurídics per a aquells subgrups de persones, perquè ens ha sorprès gratament que la presència, per exemple, de la malaltia mental és un continu en el seu Informe, tant en la sanitat, com en els serveis socials, com en justícia, com en presons. Per tant, si pensen que caldria identificar un adjunt al Síndic especialista o més especialista –no vull dir que no ho facin– per a les persones grans i per als malalts mentals, especialment aquells que tenen incapacitat mental, demència o malaltia mental.

Aquí acabo. No repreguntaré, perquè, en tot cas, no eren preguntes, eren gairebé reflexions i prec a la Sindicatura i, de nou, reiterar, no l'Informe, sinó..., perquè aquest Informe seria inexistent sense la feina, diríem, de tot un any de molta activitat i de molta profunditat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Geli. També, pels últims aclariments, dir que eren més aviat reflexions que no pas preguntes, perquè, com és lògic, la seva intervenció era més pròpia del dia d'ahir que d'avui. Només dir al senyor síndic que ell li contestarà en aquelles parts que cregui convenient, però que sàpiga que avui era més repreguntar que no pas tornar a iniciar un nou front, diguem-ne, de preguntes o d'intervencions.

Té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, diputada. Quan

em demanava una certa valoració sobre si l'Administració local funciona pitjor perquè hi han més queixes o menys queixes, jo diria que estic..., vaja, jo crec que el fet que hi hagi més queixes no vol dir que s'actui més malament. Una raó molt important –i és la que vostè mateixa comentava– és la proximitat del ciutadà al seu propi municipi, a l'ajuntament.

Jo sempre, al llarg de..., ara ja fa molts anys que no faig política, però sempre, quan feia política, tenia un dèficit molt important, i és d'haver començat la política pel Parlament i no per l'ajuntament, eh? Jo crec que tinc, personalment, un dèficit: el de no haver començat la política per la vida del municipi. Per tant, jo crec que la proximitat i el contacte, permanentment, d'aquesta institució amb el ciutadà, doncs, és un tema importantíssim que reflecteix això.

Per altra banda, quan nosaltres, uns anys, hem tingut un major nombre de queixes, etcètera, jo mai faig referència que sigui que les administracions hagin actuat més malament o més bé, sinó que el que hi ha és un problema que no es coneix encara –desgraciadament, com hem comentat tants anys en aquesta Comissió– suficientment la institució del Síndic, no? Per tant, bé, jo crec que el que nosaltres fem com a Síndic és, no solament, en la mesura de les possibilitats, defensar el dret del ciutadà, però també aproximar les administracions al ciutadà, i cada vegada el ciutadà té més confiança en la seva pròpia Administració, perquè veu que, a més, és sensible quan ell, aquest ciutadà, doncs, li fa una petició, una demanda, etcètera, a través del Síndic de Greuges. Per tant, jo diria que aquesta no és una..., vaja, estem absolutament d'acord que no és que s'actui més malament o pitjor, ni que quan hi hagi més o menys queixes sigui, doncs, conseqüència d'una actuació que no sigui tan correcta.

Quan ens parlava del tema de casals de gent gran i em preguntava si se'ns ha informat sobre les reunions aquestes en els casals de gent gran, jo li puc avançar que a la Conselleria se'ns ha informat de la voluntat de modificar el Decret de casals, que suposen que es suprimirà, tal com hem demanat, que he demanat jo com a síndic, la prohibició dels actes polítics, eh? Però no en tenim encara constància.

Legislació sobre la dependència. Bé, nosaltres estem insistint molt –i, per exemple, ara fa un moment els parlava que vaig ser, doncs, aquest dilluns al vespre i dimarts fins al migdia a Gènova–, estem nosaltres insistint a fer una nova reunió dels síndics o dels *ombudsmen* regionals de la Unió Europea, perquè ens sembla que hauríem d'anar insistint en la necessitat de formular estàndards a nivell d'altres països de la Unió Europea; és a dir, no quedar-nos només a casa nostra, sinó veure els diversos temes que s'estan produint arreu d'Europa. Si avancem en aquesta Europa dels ciutadans, hauríem d'intentar que aquests estàndards fossin al més homologables possible per a nosaltres. Per tant, nosaltres demanem, doncs, aquests contactes amb els altres països de la Unió Europea, per veure si verdaderament, quan –i per moltes raons– les administracions, a vegades, no poden assumir certes prestacions, veure una mica quin és el nivell de la resta dels països d'Europa en aquest sentit, que creiem que és

l'important d'Europa, que és el d'enfortir la cohesió d'aquesta Europa social, no? I, per tant, aquest és un tema que nosaltres aportarem en aquesta segona reunió, perquè la primera la vam tenir a Barcelona i la segona la tindrem a Florència el proper mes de novembre. Per tant, aquest és un tema que recollim com a tema prioritari.

Altres temes no deixò, però vull dir que em sembla..., i, bé, li agraeixo la seva intervenció.

La presidenta

Gràcies, senyor síndic. I ara passarem la paraula, per Convergència i Unió, al senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair altra volta la presència de l'honorable síndic, dels seus adjunts i del personal de la Sindicatura de Greuges, i reiterar-nos també en la felicitació, doncs, per la tasca que vostès fan en la defensa dels més febles, no?, que és –ho dèiem ahir– una feina difícil. I a la vegada, també, tenir present la seva independència; em sembla que és un dels fets que s'ha de valorar més, perquè tot l'Informe traspuja independència.

Ho deia jo en un article fa uns dies, que en parlàvem ahir: pràcticament, de les seves observacions, en reben totes les administracions; no n'hi ha gairebé cap que se'n salvi. Per tant, això és bo. I quan vostè ha posat, per exemple, clar el que ha passat a Hondures, doncs, demostra moltes vegades que molts països que es volen dir que són democràtics, en canvi, no ho són. En canvi, la seva presència, les seves estirades d'orelles, evidentment, manifesten que cada vegada exercitem millor, no?, la democràcia.

Bé, el nostre Grup de Convergència i Unió es dona per satisfet amb les seves respostes. En tot cas, sí que..., nosaltres volem ser breus, per no repetir tot allò que es va dir ahir, però sí que considerem molt important, bàsica, la divulgació de la figura del Síndic de Greuges i de la feina que fan, de la tasca que fan, mitjançant el vídeo que han editat, i ens sembla que és bàsic que arribi a les escoles. Les generacions del futur, evidentment, han d'apreciar, han de valorar la figura del Síndic.

De totes les qüestions que vam plantejar ahir, em sembla que n'hi ha una a la qual, potser per oblit, no ens ha donat resposta –de totes, una. N'ha parlat una mica..., jo anava en la mateixa direcció del senyor Ridao, que també n'ha parlat una mica quan ha parlat de les finestretes en els ajuntaments. Crec que és molt interessant l'observació que vostè ha fet de la seva tasca política o vida política, que també va ser molt llarga i, en canvi, no havia passat per un ajuntament, i per a mi això va ser un handicap. Jo penso que els ajuntaments no poden fer de finestreta precisament, per l'experiència que jo tinc d'ajuntament.

Vostès, bàsicament, doncs, són una administració totalment independent; la sort que tenim és que vostès són independents –i ho ha dit també la senyora Geli en la part de la seva intervenció–, i és bàsic. Quan som a

l'ajuntament, nosaltres..., per la meua experiència, que som una coalició on hi ha diferents grups, però, en la defensa de l'ajuntament, anem a totes. Per tant, llavors, no actuaríem amb independència.

Jo us feia ahir una reflexió en veu alta que, de cara que la vostra figura tingui la dimensió que realment ha de tenir i que la vostra figura sigui al màxim de respectada, que es dignifiqui al màxim, el nostre Grup va fer una reflexió en veu alta, que ens semblava que s'havia d'estudiar bé on s'havia d'ubicar la presència física del Síndic quan visita les comarques o quan visita les capitals de comarca o uns pobles determinats, no?, com puguin ser capitals de comarca, però que, en tot cas, la presència física del Síndic, pel que he vist, doncs, em sembla que s'ha d'intentar dignificar-la al màxim i s'han de buscar les fórmules perquè pugui atendre els ciutadans d'una forma totalment independent, que ja ho feu, però que, en tot cas, jo penso que això hauria de ser una reflexió que hauríeu de fer vós i el vostre equip.

Bé, quant a les qüestions que vam plantejar, estem plenament d'acord amb les respostes que ens ha donat, honorable síndic; del tema de la immigració en vam parlar molt ahir; evidentment, es tracta de buscar mecanismes perquè els immigrants puguin regular llur situació; són ciutadans de ple dret i, evidentment, el repte d'aquest segle que estem a punt d'encetar serà com fem possible, doncs, que el nostre país rebi aquestes allaus de gent que tenen els mateixos drets que nosaltres, de poder viure bé, de poder viure en una societat del benestar. Els sabrem donar resposta? Possiblement, jo penso que, en la tasca política d'aquests propers anys, un dels punts fonamentals serà aquest.

Parlàvem, també –la pregunta que us fèiem– sobre la contaminació acústica. Des de l'experiència municipal, també, honorable síndic, us vull dir que hi ha molts ajuntaments que tenen ordenances; ha semblat, pel que parlàvem avui, que hi havia molts ajuntaments, o ajuntaments, que no preveïen tenir-ne una ordenança. El problema que tenen els ajuntaments és fer complir l'ordenança –fer complir l'ordenança–; és molt complicat. Però, en tot cas, hi estem d'acord, i qualsevol tipus de legislació en aquest sentit pot ser ben rebuda.

Suposo que l'Assemblea de Municipis de muntanya no s'haurà vist gaire satisfeta de la resposta que vós heu donat, que, evidentment, la respectem molt i, d'altra banda, suposem que és així, que ha de ser així, però que, evidentment, s'haurà de buscar alguna fórmula intermèdia, perquè, evidentment, mantenir els camins, mantenir els boscos té un cost. Qui haurà de pagar una taxa, qui no l'haurà de pagar? Això, ho veurem. Això, suposo..., vostè mateix ho ha dit, que hi ha moltes dificultats i dubtes en la proposta que ha fet l'Ampí, però que, en tot cas, segurament s'haurà de pensar en les associacions de caçadors, amb els vedats, que tenen uns ingressos importants, a veure... No ho sé, per exemple, la polèmica que va sorgir en un determinat moment, en alguns sectors de Catalunya, sobre el tema dels boletaires, no?, per exemple, però sí que, en tot cas, els municipis de muntanya estan preocupats per aquest tema; vostè també ho està i, per tant, doncs, ens sembla que s'hi haurà de donar una resposta en aquest sentit.

Estem molt d'acord amb vós, també, quan heu dit que hi ha d'haver una col·laboració en el tema tributari entre les administracions, i ens sembla que és bàsic el que heu dit, que el pas del temps fa moure esquemes; ens hem d'anar adaptant als nous moments i, evidentment, esquemes que temps enrere semblaven intocables, encotillats, doncs, veiem que, de mica en mica, es van obrint pas, i anem veient que és possible arribar a acords i fer passos endavant en el sentit que el nostre Grup deia ahir, fins i tot d'arribar a tenir l'agència tributària catalana.

Quant a la qüestió dels síndics locals, la vostra apreciació, pensem que és molt interessant. Parlàvem del tema de la seguretat viària; possiblement en qüestions de seguretat viària, allà on hi ha una immediatesa en el contacte directe amb els ciutadans, pensem que, precisament, el síndic local podria fer un paper molt important, perquè és més posar en entesa veïns del mateix municipi que no pas res més, en algunes ocasions.

Bé, ens hem de felicitar, doncs, que hi hagi aquesta voluntat política dels departaments de Sanitat i Justícia, amb aquest centre psiquiàtric penitenciari, i, evidentment, si una persona comet un delictes a causa d'una malaltia, evidentment, l'Administració ha de vetllar per guarir i no per reprimir; hi estem totalment d'acord.

Ens donem per molt satisfets per les seves respostes; a més a més, doncs, li volem reiterar aquest reconeixement per la tasca que feu, vós i tot el vostre equip; que continueu per molts anys en aquesta defensa de la globalitat de tots els ciutadans del país, i tant de bo que continueu podent donar respostes àgils, eficaces, i que el Síndic de Greuges sigui, també, una de les figures més respectades de casa nostra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Lladó. Per a la seva resposta, té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Senyora presidenta, senyor diputat, bé, jo, l'article de vostè, senyor diputat, al *Diari de Girona*, crec que és una bona contribució a la difusió de la institució del Síndic i, per tant, només em queda animar-lo perquè en faci algun més.

També, al mateix temps, ara que estem ja al final de la nostra reunió, dir-los que, home!, potser hauré d'anar una mica més amb compte amb el que dic sobre l'Administració local, perquè, atès que a la nostra Comissió hi ha molt bons regidors, vull dir que..., que és una mica, en aquest sentit (*veus de fons*), bé, exregidors o regidors, que jo valoro molt positivament, que en cap moment faig cap mena de valoració negativa, tot al contrari; ja ho he dit, que tinc poca formació de la vida local, de la vida municipal, i, per tant, em sento una mica disminuït enfront de vostès.

La qüestió de l'Oficina, quan anem a les comarques..., miri, aquest és un tema que és una mica difícil, no?

Vostè em diu: «home, hem d'anar a llocs que tinguin un cert relleu, que tinguin una certa rellevància», no? Jo, el que vaig és a escoltar els ciutadans. És clar, fer-ho en el carrer em semblaria que no ho puc fer, però, bé, si trobo algun centre de tipus cultural, d'una entitat que no sigui política... Els demano, m'ofereixen la seva hospitalitat, moltes vegades no hi ha unes condicions –ho reconec, de vegades no hi ha unes condicions–, però a mi em fa l'efecte que nosaltres som una institució, i a mi em sap molt de greu, perquè, moltes vegades, tinc unes invitacions per assistir a molts actes que m'apassionaria anar-hi, i no hi vaig perquè no es vegi la meua decantació cap a un sector o a un altre, no? La meua independència és molt clara, no? I, per tant, jo diria que, nosaltres, el que sí que intentem cada vegada que em desplaço són dues coses: una, fer una informació abans d'anar-hi, per veure exactament les autoritats locals, demanar-los quins espais hi ha per poder-nos reunir. Intentem, amb els mitjans d'informació locals, donar a conèixer la presència. Com he dit abans, el meu primer acte és la visita protocol·lària a l'alcalde, i si hi ha el president del consell comarcal... Bé, aquest és un tema que jo diria que, encara que moltes vegades he dit que he anat a alguna ciutat que no hi havia, potser, un lloc massa adient, però, sempre, la gent que me n'ha volgut trobar, m'ha trobat; per tant, jo diria que aquest és un problema que... Però, vaja, estic disposat a estudiar la possibilitat que es trobin els espais tan dignes com sigui possible, no per al Síndic, sinó per al ciutadà que em ve a veure, perquè el Síndic no...

Com he dit abans, algunes vegades, a Falset, l'alcalde m'ho va oferir, etcètera, o sigui que hi ha hagut sempre una bona relació, però jo crec que és millor, en la mesura del possible, no lligar-me les visites. Hi pot haver, algunes vegades, potser en poblacions més grans és més difícil, però en poblacions més petites, això seria... Llavors, si ho faig per a uns, no ho tindrè per als altres. És a dir, no podria fer una distinció entre una ciutat o una altra. Per tant, bé, anem-hi reflexionant, jo estic sempre obert a escoltar-los i, si trobem una solució, per mi, doncs, seria molt...

I, bé, el que vostè ha comentat, dels síndics locals, bé, per mi crec que fan una bona tasca, i important; que mantindrem el contacte permanent. Penso que la propera reunió es farà a Vilafranca, penso, s'hi va quedar i, per tant, tindran tot el nostre suport.

La creació d'aquestes institucions, és clar, ha de ser de la mateixa ciutadania; per tant, jo crec que..., però sí que, en la mesura de les connexions que tinguin, diguin que la meua disponibilitat és total, no? I, per tant, estic absolutament obert a una col·laboració amb ells.

I, finalment, agrair-li de nou, com faig amb tots els diputats que han intervingut durant tot el matí, agrair a tots vostès la valoració positiva que fan de la nostra tasca. Intentem fer-ho al millor possible; moltes vegades estic segur que no ho hem fet, potser, o ens hem equivocat en algun aspecte; hem retardat, potser, alguna resposta, però pensin que, davant d'una petició d'un ciutadà que ens planteja algun tema, i que veritablement nosaltres no tenim els instruments per solucionar-lo, no deixem de buscar els camins que siguin necessaris per poder arribar a ells. Per exemple, ahir

mateix vaig anar un moment, que arribava a Barcelona un ministre de Portugal, i em vaig trobar, en el moment d'anar-lo a saludar –que hi havia el cònsol adjunt de Portugal– amb una queixa en què nosaltres hem insistit, d'un ciutadà nascut a l'Àfrica, però de pare portuguès, i que, quan se li va acabar el passaport, no li donen cap passaport. I em deia, aquest cònsol, diu: «miri, pensi que hem estat fent gestions a Lisboa, per tots els cantons, etcètera, hi estem treballant, i espero que hi trobarem una solució». Bé, vol dir que en aquestes coses, que no tenim cap mena d'instrument a les nostres mans, ni cap administració que ens pugui..., nosaltres ens movem, perquè ens sembla que tot ciutadà que ens planteja un tema a nosaltres, si nosaltres no tenim competència, li hem de trobar els camins perquè ell pugui resoldre aquell problema que li planteja la situació que té.

Per tant, en aquest sentit, pensin que cada vegada que ve un ciutadà, i que nosaltres no podem actuar, o el que realment ell creu que té no és així –com els deia ja fa uns anys–, les respostes, quan no podem tenir en compte el que ens demana el ciutadà, són respostes molt més extenses, perquè els expliquem molt clarament per què l'Administració aquella ha actuat d'aquella manera i que, per tant, el dret que pretenia que possiblement tenia no és així, i perquè vegi que hi ha una plena transparència, una actitud positiva de l'Administració envers la seva petició, però que no pertoca aquella cosa que ens demanava.

I així ho penso continuar fent, gràcies a la confiança que em van mostrar l'any passat amb la meva reelecció; per tant, jo només ho haig d'agrair a aquest Parlament, a la Comissió; jo em sento molt ajudat per la col·laboració de tots els membres d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic.

Permeti'm excusar –que no ho he fet abans– la presència de la senyora Carme Tolosana. Com vostès saben, és vicepresidenta de la Comissió de Cultura i, per malaltia de seu president, l'ha hagut de substituir. És per això que no és avui aquí, entre nosaltres.

Informar-los, també, que aquesta Comissió ha rebut el tractament administratiu de qualsevol ple i, per tant, tindran a la seva disposició, de forma immediata, la transcripció del que s'ha parlat en aquesta Comissió.

Recordar també que l'Informe del Síndic figurarà en el primer punt de l'ordre del dia del pròxim Ple.

I, bàsicament, agrair la intervenció del síndic, la presència dels seus adjunts, i de tot el seu equip. I recollir també l'oferiment que ens ha fet, d'aprofundir en qualsevol temàtica, perquè, als diputats i les diputades d'aquesta Comissió, vostè sap que ens mou, i, lògicament, treballem, perquè hi hagi un tracte i uns serveis justos i equitatius per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per tant, nosaltres estem a la seva disposició quan vostè vulgui.

Moltes gràcies a tots.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i deu minuts.